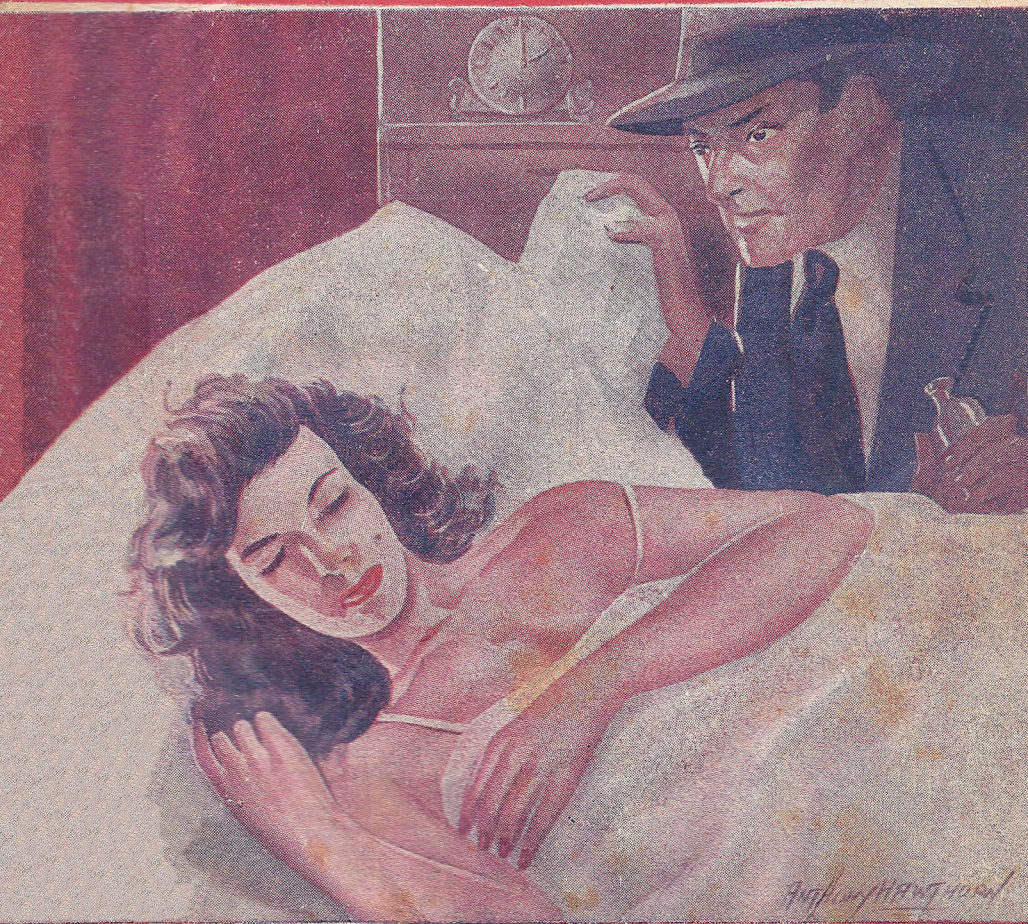

John Templar

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

Nr. 58 * De Verdwijning van Maryse

JOHN TEMPLAR

Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

DE VERDWIJNING VAN
MARYSE

UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRAAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216

's-GRAVENHAGE

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK I.

Waarin Joe Ender en Martha hadden liggen woelen en puffen en Templar geen behoefte voelde om naar bed te gaan.

De klok van het spitse kerktorentje van Windsor sloeg twaalf, langzame slagen een nieuwe dag brak aan. Het stadje lag in vreedzame rust en ademde de frisse geuren van het bloeiende omliggende land in.

Aan de buitenkant van het stadje stond een grote, schitterende villa, omgeven door een enorm park, waarin zich, verscholen onder hoge bomen, een grote, stenen loods bevond.

Het gele licht van de maan viel door een vierkant venster een der slaapkamers op de eerste etage binnen. Het was een grote, weelderige kamer, welke beheerst werd door talrijke zachte kleurennuances, waarin licht blauw en oud-rose de hoofdtoon voerden. Een smalle streep licht viel juist door de tule gordijnen op het brede bed, waarin een vrouwspersoon rustig lag te slapen. Haar blote armen en handen lagen op het smetteloze laken en het kleine kopje met de ravenzwarte lokken stak scherp af tegen het witte kussen.

Het was doodstil in de kamer. Slechts vaag hoorde men de regelmatige ademhaling van de jonge vrouw, en het zachte tikken van een kleine wekker op het nachtkastje. De balcondreuren stonden op een haakje en een zacht zomerbriesje woei door de smalle opening naar binnen en deed de tule gordijnen heen en weer zweven. Vanuit de schitterende tuin, die onmiddellijk om de villa was aangelegd, stegen de frisse geuren van bloeiende bloemen en planten op en drongen het vertrek binnen, waar zij zich vermengden met een flauw parfum van crême en poeder.

Op enkele honderden meters van de villa, verscholen onder hoge bomen en achter dichte struiken, stond een betonnen loods. Er zaten enkele matglazen ramen in de muren en een zacht licht scheen door naar buiten en weerkaatste zich tegen de donkere stammen van het park. Alles was stil. De bladeren

van de bomen wiegden zachtjes heen en weer en het ritselend gefluister gaf een gevoel van vrede en rust.

De wijzers van de wekker in de slaapkamer op de eerste verdieping kropen traag rond over de witte wijzerplaat. Op een stoel lag een wolkje zijden lingerie, er hingen een paar nylons over de leuning en er onder stonden een paar bruine sportschoenen.

Plotseling weerklonk een zacht gedruis. Het leek op schuifende voetstappen op het stenen balkon. Achter de ramen van de balcondeuren verscheen een donkere gedaante, die vlak voor de smalle opening stilhield. Een dunne vinger werd er door gestoken en het haakje werd uit het oogje gewipt. Even bleef de gedaante onbeweeglijk staan. Toen trok een hand voorzichtig de deuren verder open en sloop hij naar binnen.

Het was een man, gekleed in een donkere, lange jas met een slappe vilthoed op, die diep in de ogen getrokken was. Geruisloos bewoog hij zich voort over de gladde parketvloer en wellicht werden zijn schreden gedempt door rubberzolen onder zijn schoenen.

In het midden van de kamer bleef hij roerloos staan. Geruime tijd keek hij naar de bewegingloze figuur onder de dekens, die zich in een diepe slaap gedompeld had en zich niets aantrok van de vreemde bezoeker.

Langzaam schreed de man naderbij totdat hij vlak voor het bed stond. Het was een kleine, magere gestalte. Onder de slappe rand van de donkere vilthoed schitterden twee groene spleetogen, de kleine neus was benig en scherp, terwijl de dunne lippen stijf op elkander geperst waren.

Plotseling bewoog er iets onder de dekens. De jonge vrouw draaide het hoofd om, haalde diep adem en sliep dan weer rustig verder. Doch enkele seconden later bewoog zij opnieuw. Haar handen gingen omhoog, de ogen gingen heel even open en weer rolde het hoofd naar een andere kant.

Snel trok de man zich terug achter een zijden kamerscherm, waar hij rustig bleef wachten tot de vrouw weer zou zijn ingeslapen. Het duurde misschien vijf minuten, toen was alles weer als voorheen. De man kwam uit zijn schuilhoek vandaan, sloop snel, doch geruisloos op het bed toe en boog zich over de slapende vrouw heen.

Uit de zak van zijn jas nam de man een klein flesje, dat hij ontkurkte. Vervolgens goot hij de gehele inhoud op een zakdoek en terwijl hij het flesje weer in zijn zak liet glijden drukte hij de zakdoek tegen neus en mond van de vrouw. Even kreeg het lichaam een schok, alsof zij zich wilde verdedigen, doch nog

geen vijf seconden later lag het bewegingloos tussen de lakens.

Nu legde de man terstond een grote activiteit aan de dag. Hij trok brutaal de dekens weg, sloeg zijn armen om het meisje heen en tilde het op. Als een zak slingerde hij het ranke lichaam over zijn schouder en verliet hiermede via de gangdeur de kamer. Voorzichtig daalde hij de trap af, schreed de ruime hall door en opende de voordeur, die hij zachtjes weer achter zich dichttrok.

Op het marmeren bordes bleef hij een kort ogenblik staan. Hij luisterde scherp, doch toen zich geen enkel verdacht geluid liet horen, liep hij snel over het pad naar het gazon, waar zijn voetstappen door het jonge gras gedempt werden. Enkele ogenblikken later was hij in de schaduwen der hoge bomen verdwenen. Slechts de balcondeuren op de eerste verdieping stonden nog open en de tule gordijnen fladderden iets heviger heen en weer. Doch verder was er niets veranderd.

Juist toen de torenklok van Windsor half één sloeg weerklonk op enige afstand het geluid van een startende motor. Het zwol even aan en verwijderde zich dan snel totdat alles weer rustig was.

In de kolossale, betonnen loods, die enkele honderden meters achter de villa in het park stond, bevonden zich twee mannen, die ingespannen aan het werk waren. In het midden van de loods, beschenen door felle schijnwerpers, stond de enorme romp van een vliegtuig. Het was wel een zeer bijzonder type vlieg-machine, slank en lang, terwijl de vleugels een spanwijdte hadden van ongeveer veertig meter, iets minder dan de breedte van de loods. Aan de achterzijde van deze loods bevonden zich twee grote, stalen roldeuren, die toegang verleenden tot het particuliere vliegveld, dat zich er achter bevond.

Het toestel, dat volgens de naam op de cockpit, de „Hurricane” heette, werd voortgedreven door twee straalmotoren, welke op atoomenergie liepen en de snelheidsmeter in de stuurhut liep op tot 2000 kilometer per uur.

Op de vleugel lag een zwaar gebouwde man van omstreeks veertig jaar: James Parker, de trouwe en onafscheidelijke vriend van de wereldberuchte gentleman-gangster en -avonturier John Templar, alias Sir Neville Carlisle. Hij was bezig met het aanbrengen van de antenne.

In de stuurhut zat de avonturier zelf: John Templar. Hij droeg

een groene overall en was bezig met het doormeten der instrumenten.

De „Hurricane” was door de beide mannen geheel zelfstandig en volgens een ontwerp van de avonturier gebouwd. Vanzelfsprekend waren romp en vleugels, evenals het meubilair en de wielen, door verschillende fabrieken volgens tekeningen van John Templar vervaardigd, doch de montage en de constructie van de twee door atoomkracht gedreven straalmotoren was het werk van de twee mannen zelf.

Dit was het derde vliegtuig, dat de avonturier met behulp van zijn bediende sedert het einde van de oorlog had gebouwd. De vorige twee waren verongelukt.

Maar thans stond dan de Hurricane III trots tussen de muren van de loods om straks haar „maiden flight” te gaan maken, haar eerste vlucht.

— James, hoe sta je met de antenne? riep Templar door het opengeschoven raampje van de cockpit. Ik krijg zo'n zwak geluid.

— Ik ben bezig met de aansluiting op de cockpit, sir, riep de reus terug.

— All right, klonk het uit de stuurhut.

Templar probeerde de roeren, de staartstukken en de drijvers. Want dit toestel was tevens uitgerust met een stel drijvers, die het vliegtuig, binnen enkele ogenblikken tot een watervliegtuig konden veranderen. Dit was trouwens ook het geval geweest met Hurricane No. II.

Met voldoening overzag de avonturier het werk van bijna twee maanden. De cockpit zag er beter uit dan die van de grote lijntoestellen, die op de transatlantische route vlogen. Ja, er heerste zelfs een zekere luxe. En in de cabine was het al niet anders gesteld. Deze bestond uit salon met een rond tafeltje, vier kleine clubs en een buffetje. Achter de salon lagen twee kleine slaapvertrekken aan weerszijden van een smal gangetje. Deze slaapvertrekken bestonden uit een eenvoudig twee-persoons opklapbed en een diepe kleerkast. Achter deze afdeling bevond zich het miniatuur keukentje, waar alles electrisch was ingericht, en een badkamer met toilet, terwijl daarachter een bergruimte was aangebracht. Tussen cabine en cockpit bevond zich de kaartenkamer met alle nodige instrumenten, welke voor de marconist bestemd waren.

Voor brandstof had men practisch geen ruimte nodig, want de door atoomkracht gedreven straalmotoren verbruikten niet meer dan een enkele liter benzine en slechts enkele druppels olie voor het afleggen van een afstand van ruim duizend kilo-

meter. De aarde, met een omtrek van 40.000 kilometer, kon dus tijdens een non-stopvlucht in 20 uren rondgevlogen worden, terwijl voor deze vlucht ongeveer veertig liter benzine nodig waren en nog geen halve liter olie. Daarentegen kon de benzine-tank van de Hurricane honderd liter benzine bevatten en indien men er geen bezwaar in zag de motoren te vermoeien zou men dus in een non-stopvlucht twee en een half maal rond de aarde kunnen vliegen in een tijd van vijftig uur, dat wil zeggen in twee dagen en twee nachten plus twee uren.

Natuurlijk was dit maar theorie, want zelfs de vernuftig gebouwde straalmotoren van de Hurricane zouden niet zonder gevaar twintig uren achtereen dienst kunnen doen.

Templar verscheen in de opening van de cabinedeur en keek naar het werk van James, die inmiddels bovenop de romp was geklommen en bezig was de antenne aan te brengen.

— Schiet je op, James? vroeg Templar.

— Ik ben klaar, sir, luidde het antwoord. De Hurricane III is gereed voor haar proefvlucht. Wanneer denkt U de lucht in te gaan, sir?

— Morgenochtend om vijf uur, James, antwoordde Templar. Daarom wilde ik voorstellen zo snel mogelijk te gaan slapen om morgen bij zonsopgang weer uitgerust te zijn. We hebben vandaag heel wat werk verzet.

James liet zich omlaag glijden en klauterde dan van de vleugel af.

— Ik zal nog even de radio proberen, zei Templar en verdween naar binnen. Enkele ogenblikken later schalde jazzmuziek luid door de montagehall. Dan draaide Templar de knop af en kwam naar buiten. Met een slag gooide hij de deur dicht, sloot haar af en daalde het trapje af naar beneden.

— Kom, James, ouwe jongen, we gaan naar bed, zei hij.

James draaide de lampen uit en even later sloot hij de deur van de loods af. Buiten stak de avonturier een sigaret op en keek naar zijn villa.

Het was een verrukkelijke nacht. Een volle maan kroop traag langs de met sterren bezaaide hemel en goot een geelachtig licht over de slapende aarde.

— Wilt U nog iets eten, sir? vroeg James toen ze de villa binnengingen.

— Neen, dank je, James. Ik ga een douche nemen en onmiddellijk naar bed. Doe jij hetzelfde. Wel te rusten, jongen.

— Wel te rusten, sir.

James sloot alle deuren en vensters af en volgde even later zijn meester naar boven. De avonturier stond inmiddels al onder

de douche en liet het koude water over zijn gespierde lichaam stromen. Zachtjes voor zich uit neuriede hij een oud liedje, dat hem plotseling te binnen schoot en hem deed denken aan zijn studietijd in Oxford. Hij droogde zich af, trok zijn pyama aan, schoot in zijn slippers en liep dan over de gang naar de slaapkamer.

Geruisloos opende hij de deur en sloot deze weer achter zich. Op zijn tenen liep hij het vertrek door en wierp het hoopje kleren op een stoel. Vervolgens trok hij de balcondeuren iets dicht en deed ze op het haakje. Toen hij in bed wilde stappen deinsde hij even achteruit.

Het bed was leeg, doch wel beslapen. Hij betastte de lakens en constateerde, dat ze koud waren. Maryse moest dus al geruime tijd geleden het bed verlaten hebben. Zou ze in de salon zitten? Maar dan had ze hen toch binnen moeten horen komen.

Plotseling begon hij te snuiven. Verbeelde hij het zich nu of hing er in de kamer werkelijk een zwakke lucht van chloroform? Hij boog zich iets over het bed heen en rook het thans scherper. Ja, dat was duidelijk de lucht van chloroform. En de balcondeuren hadden ook opengestaan. Maryse's ondergoed en kousen hingen nog over de stoel, haar schoenen stonden er onder....

In een oogwenk was hij bij de deur en had hij deze opengerukt.

— James...., riep hij. James....

Nog geen vijf seconden later stond de reus in pyama naast zijn meester.

— Hebt U geroepen, sir?

— Miss Choisy is verdwenen. Doorzoek alle kamers, doch ik vrees, dat het nutteloos is. Er hangt een zwakke lucht van chloroform in de slaapkamer.

De reus was eveneens geschrokken. Hij verwijderde zich terstond en doorzocht alle vertrekken — achttien in getal — doch keerde zonder Maryse terug.

— Kan miss Choisy niet uitgegaan zijn, sir?

Templar schudde het hoofd.

— Neen, haar ondergoed en kousen hangen over de stoel en haar schoenen staan er onder. Bovendien zou ze nooit uitgegaan zijn zonder even naar de loods te bellen. En waar zou ze heen hebben moeten gaan? Uitgesloten, James. Hier is een ontvoering in het spel.

— Gelooft U dat werkelijk, sir?

— Waarom dacht je, dat het anders in de slaapkamer naar chloroform rook? Ik heb alleen chloroform in mijn laboratorium, waar Miss Choisy nimmer komt. Wat zou ze er trouwens mee

moeten doen. Neen, James, iemand heeft haar ontvoerd. Kom, kleeft je maar weer aan, het heeft geen zin te gaan slapen terwijl wij niet weten wat haar is overkomen.

De reus trok zich snel terug in zijn kamer en voegde zich vijf minuten later bij zijn meester in de salon. Daar zat de avonturier in een fauteuil een cigaret te roken. Hij was geheel gekleed en gekamd en dacht diep na.

Er was slechts een enkele vraag, die hem bezighield: wie kon Maryse ontvoerd hebben en waarom?

Was het een bekende en wat waren zijn bedoelingen? Ging het om geld of stonden er andere belangen op het spel?

Vragen, die vragen bleven, omdat zij niet beantwoord konden worden.

— Schenk me eens een whiskey in, James, zei Templar. Ik voel me belabberd. De hele dag hebben we prettig gewerkt. We wilden de Hurricane klaar hebben voor we naar bed gingen, we zijn geslaagd, we zijn dood en dood moe en als je op het punt staat in bed te stappen blijkt, dat er ongewenste gasten in je huis geweest zijn, die miss Choisy hebben ontvoerd. Wie kan dit gedaan hebben, James. Als ik dat maar wist.

— Zullen we de politie niet waarschuwen, sir, vroeg James, zijn meester een glas whiskey met soda overhandigend.

— Neen, nog niet, James. Laten we in elk geval wachten tot morgen. De politie heeft even weinig aanwijzingen als wij en bovendien meng ik de politie niet graag in mijn zaakjes. Dat weet je wel. Morgen kunnen we nog altijd zien. Betreft het een ordinaire ontvoering met het doel een behoorlijk losgeld te krijgen, dan kunnen we nog altijd zien wat we doen. Vragen ze niet te veel, dan betalen we in ruil voor miss Choisy. Vragen ze echter een misdadige losprijs, dan gaan we er achteraan. Okay, James?

— Uitstekend, sir, antwoordde James onbewogen.

— Als het om geld te doen is kunnen we morgen in de loop van de dag een dreigbrief verwachten waarin wij verzocht worden een enveloppe met zo en zoveel geld in de een of andere holle boom te deponeren, waarna miss Choisy onbeschadigd thuisbezorgd zal worden. We kunnen dus niets doen dan rustig afwachten.

Hij drukte zijn cigaret uit, ledigde zijn glas en stond op.

— Kom, we zullen eens zien, of we in de slaapkamer iets kunnen ontdekken. De indringer is waarschijnlijk via het balkon de kamer binnen gekomen want de deuren stonden wijd open, terwijl miss Choisy ze altijd op het haakje zet. In de kamer was evenwel niets te ontdekken. Er heerste een volmaakte orde

en nergens was enig spoor van de indringer noch van het verdwenen meisje.

Ook op het balkon was geen enkel spoor te ontdekken. Men kon met vrij grote zekerheid aannemen, dat de indringer zich langs de klimopplanten omhooggewerkt had naar het plafond en langs deze weg de kamer was binnengekomen. Op zichzelf vrij eenvoudig en niet bijster moeilijk. En het lag voor de hand, dat hij met zijn levende vracht het landhuis door de voordeur had verlaten.

— Kom, James, zei Templar, toen de beide mannen op het bordes voor de frontdeur stonden, laten we de tuinman in zijn huisje bij de poort maar eens wakker gaan maken. Misschien heeft hij iets gezien of gehoord.

De beide mannen liepen door het park in de richting van de uitgang, waar zich bij het koperen hek de woning bevond van de tuinman-huisbewaarder en diens vrouw, die tijdens de maandenlange afwezigheid van de vrienden het huis en de tuin schoon en in orde hielden.

Na enige malen op de deur gebonsd te hebben verscheen het slaperige gezicht van Joe Ender door het raam van de bovenverdieping.

— Oh, sir, bent U het? Is er iets aan de hand, sir?

— Kom even beneden, Joe, als je wilt, beval Templar. Je hoeft je niet aan te kleden.

Enkele ogenblikken later opende Joe Ender, een gepensioneerde sergeant van het Indische leger, de voordeur. In de haast had hij een oude kamerjas aangeschoten.

— Miss Choisy is spoorloos verdwenen, Joe. Zij is ontvoerd, zei Templar. Heb jij niets verdachts gehoord?

— Eh... neen, sir, antwoordde Joe Ender, die geschrokken was. Neen, ik heb niets gehoord, sir. Martha en ik zijn om elf uur naar bed gegaan. Hoe laat zou het gebeurd moeten zijn, sir?

— Tussen elf uur en nu. Ongeveer een half uur geleden merkten wij het. We hadden, zoals je weet, laat in de loods staan werken en kwamen om twee uur het huis binnen. Toen bleek Miss Choisy verdwenen te zijn. Ze ging om elf uur naar bed.

— Tja, nu U het zegt, heb ik wel een auto horen aanslaan.

— Hoe laat was dat ongeveer, Joe? vroeg Templar.

— Ja, sir, dat zou ik niet zo precies weten. Ik ging om elf uur naar bed maar kon niet direct in slaap komen. Het was nogal warm in de slaapkamer en ik heb een hele tijd liggen woelen. Ik heb de torenklok nog twaalf uur horen slaan.

— En heb je die auto daarvoor of daarna gehoord?

— Eh... ik zou zeggen daarna, sir, antwoordde Joe Ender. Het is ook beter, sir, dat we 's avonds de hekken van het park sluiten. Daar komen ze zo gemakkelijk niet overheen. Maar U had er nooit bezwaar tegen, dat ze open bleven. Als U er niet bent, sir, sluit ik het hek 's avonds altijd af.

— Ja, misschien is het beter, dat je dat in het vervolg ook doet, Joe, meende Templar. In elk geval hadden we de onverlaat daarmee enkele moeilijkheden bezorgd. Je klimt nu eenmaal niet zo gemakkelijk met een bewusteloze vrouw in de armen over een twee meter hoog hek.

Op dat ogenblik kwam mevrouw Ender in een regenjas gekleed naar de voordeur. Ze was wakker geworden door het geklop op de deur en had gemerkt, dat haar man het bed had verlaten.

— Is er iets, Joe? vroeg ze fluisterend.

— Goedenavond, Mrs. Ender, begroette Templar haar.

— Oh, Sir Neville, bent U het.

Joe Ender vertelde zijn vrouw in korte woorden wat er gebeurd was.

— Heb jij soms wat gehoord? vroeg Joe aan zijn vrouw.

— Ja, een auto, maar meer niet.

— Dus U hebt die auto eveneens gehoord, Mrs. Ender? vroeg Templar. Dat is toevallig.

— Ja, sir, Joe lag aldoor maar te woelen en te zuchten en te blazen, zodat ik ook niet in slaap kon komen. Het was over half een toen ik een auto hoorde wegrijden.

— En U hebt geen voetstappen in de oprijlaan gehoord?

— Neen, niets, antwoordde Joe nu weer, terwijl zijn vrouw ontkennend schudde. Bovendien kun je gemakkelijk in de oprijlaan lopen zonder dat wij het binnen horen. De voetstappen worden op de aarden grond gedempt.

— Dank je, Joe, zei Templar. Gaan jullie maar weer naar bed. Het spijt me, dat ik jullie in je slaap heb moeten storen. Ik meende echter, dat jullie misschien een aanwijzing zouden kunnen geven. Doe de hekken maar dicht, Joe.

— Goed, sir, het spijt me, dat ik U niet heb kunnen helpen, maar ik heb werkelijk niets meer gehoord dan die auto.

— All right, Joe, wel te rusten. Slaap wel, Mrs. Ender....

Met James naast zich keerde hij naar het landhuis terug. Zwijgend en diep in gedachten.

In de salon begon de avonturier op en neer te lopen, handen in de zakken en blikken naar de grond gericht. Ogenscheinlijk bestudeerde hij het patroon van het perzische tapijt, doch in werkelijkheid zocht hij naar een oplossing van dit probleem.

Wie kon er belang bij hebben Maryse te ontvoeren?

Was het uit geldelijke overwegingen gebeurd of staken er andere drijfveren achter?

— Ga maar naar bed, James, zei hij na enige tijd. Ik zal ook maar naar mijn kamer gaan. We kunnen toch niets beginnen voor het licht wordt.

— Wel te rusten, sir....

— Slaap ze, James....

Maar John ging niet naar bed. Hij ging in een fauteuil zitten, stak een cigaret op en begon opnieuw te denken.... denken.... denken....

Toen het licht begon te worden dacht hij nog en toen James om zes uur de salon binnenkwam was het al niet anders met hem gesteld.

Drie uren achtereen had hij zitten denken, doch het antwoord op de vragen, die hij zich doorlopend gesteld had, moest hij schuldig blijven.

Maryse Choisy was ontvoerd door een onbekend gebleven persoon en om tot dusver onbekende redenen.

Wellicht zou de dag van vandaag hen meer leren....

—o—

HOOFDSTUK II.

Waarin Maryse zich te buiten gaat aan jus d'orange en Inspecteur Marlowe uitgenodigd wordt bolhoed en parapluie ter hand te nemen.

Maryse ontwaakte uit een diepe verdovingslaap toen een warme zonnestraal haar door een klein venster in het gezicht scheen. Ze knipperde verscheidene malen met de ogen en voelde een hevige pijn in haar hoofd, vlak boven de ogen. Het was alsof ze met een dertig kilometer vaartje tegen een lantaarnpaal was aangelopen.

Ze lag in een een-persoons bed onder een dunne deken en een smetteloos wit laken. Het vertrek, waarin het bed stond, was klein en langwerpig en vertoonde twee kleine, vierkante raampjes, die aan de buitenkant getralied waren. Door de vensters zag ze de strakke, blauwe hemel en allerlei ondefinieerbare geluiden drongen tot haar door.

Het eerste waar ze zich van bewust werd was het feit, dat ze niet in haar eigen bed lag en dat dit vreemde bed niet in haar eigen slaapkamer stond. Ze kende dit vertrek niet, ze had het nooit eerder gezien en alles wat er in stond kwam haar vreemd voor. Aan de houten wanden hing geen enkel schilderijtje, noch een ets of een foto. Aan het houten plafond hing een eenvoudige lamp met een wit, glazen kapje en op de houten vloer lag een eenvoudig tapijtje, dat niet langer was dan de helft van het bed, waarin ze lag.

Naast haar bed stond een stoel en tegen de muur een eenvoudig houten tafeltje.

Verder was er niets te bekennen.

Maar waar bevond ze zich? En waarom lag ze niet in haar eigen bed? Ze.... Plotseling hield ze de adem in en keek scherp naar de blauwe hemel. Haar kamer bewoog en het bed ook. Het was alsof het langzaam wiegde op de golven van de zee. Maar....

Ja, nu hoorde ze ook het zachte klotsen van golfjes tegen de wand van haar kamer. Maar, waar was ze dan in 's hemelsnaam?

Ze wilde zich oprichten, doch de kracht daartoe ontbrak haar. Ze voelde zich slap en ziek. Een gevoel van misselijkheid be kroop haar en even was het alsof haar maag langzaam naar boven kroop. Haar tong was droog als leer en ze had een vieze, vreemde smaak in haar mond.

Terwijl ze roerloos op haar rug bleef liggen, begon ze te denken. Wat was er met haar gebeurd? Ze herinnerde zich heel duidelijk, dat ze gisteravond met John en James het diner had gebruikt, dat bij hoge uitzondering in de keuken geserveerd was geworden omdat de beide mannen zich niet hadden willen omkleden en er de voorkeur aan hadden gegeven in hun overalls aan tafel te zitten. Toen de beide mannen naar de loods in het park waren teruggekeerd om de laatste hand aan de Hurricane te leggen, had zij de vaat gewassen en was ze in de salon voor het geopende venster naar de radio gaan zitten luisteren. Af en toe had ze de mannen een kop thee of een flesje bier gebracht en uit verveling was ze tegen elf uur naar bed gegaan.

Ja, dat klopte allemaal als een bus. Om elf uur was ze naar boven gegaan. Ze had een douche genomen en zodra ze in bed gestapt was had de slaap haar overvallen....

Maar daarna.... Was ze wakker geworden? Was er iets gebeurd, dat ze zich niet meer kon herinneren? Waar was zij en waar waren John en James?

Vragen.... vragen.... vragen....

Doch het antwoord bleef uit. Totdat ze een sleutel in het slot hoorde omdraaien en de deur van haar kamer langzaam open ging. Ze wilde zich oprichten om achterom te kijken, doch slap viel ze terug in de kussens en wachtte geduldig af wie ze te zien zou krijgen. Ze hoorde dat de deur weer gesloten werd en dat schuifelende voetstappen naderbij kwamen. Toen ze de ogen opsloeg staarde ze in het gezicht van een jonge vrouw.

Zij was gekleed in een blauwe, zijden kimono, die met gouddraad bestikt was en strak om haar lichaam sloot, waardoor de volle vormen sterk geaccentueerd werden. De handen gingen schuil in de wijde mouwen van het kleed en de kraag was tot onder de kin gesloten. Een dun, uit zijde gevlochten koord was om het middel geknoopt en hing over het linker been af naar omlaag.

De vrouw had een buitenlands voorkomen. Haar gelaatskleur was okerachtig en de stand van haar ogen verschilde van die der Europeanen. De wenkbrauwen waren smal en liepen naar buiten opwaarts af. Het gezicht was mooi en regelmatig, de lippen goed gevormd en hadden een ietwat zinnelijke uitdrukking, de neus was klein en klassiek, de oren gingen schuil achter

het glanzende zwarte haar, dat tot over de schouders afhing en dat boven het hoge voorhoofd recht was afgeknipt tot pony.

Maryse herkende dat gezicht, ze had deze vrouw meer gezien en juist toen ze de mond wilde openen om iets te zeggen schoot het haar te binnen.

Deze jonge, knappe vrouw was Kuantcheh, de dochter van de Chinese aartsmisdadiger, Dr. Cheng. Dit betekende dus, dat zij door Dr. Cheng ontvoerd was en zich thans in diens macht bevond. Maar Dr. Cheng was toch enkele maanden geleden met de Noorderzon uit Engeland vertrokken omdat Templar er hem het leven onmogelijk had gemaakt? Maar hieruit bleek, dat de Chinese geleerde naar Engeland was teruggekeerd en heel waarschijnlijk om zich te wreken op de man, die hem nu reeds geruime tijd in de wielen reed bij het ten uitvoer leggen van zijn duivelse plannen.

— Hoe voelt U zich, Miss Choisy? klonk de zachte, vriendelijke stem van de half-Chinese haar in de oren. Hebt U honger of dorst?

Maryse knikte en streek met haar droge tong langs haar droge lippen, zonder evenwel antwoord te geven.

Terstond keerde Kuantcheh zich om en verliet het vertrek, zonder de deur met de sleutel af te sluiten. Na enkele minuten keerde ze terug met in haar ene hand een glas en in haar andere een blik, waarin twee gaatjes gemaakt waren. Ze goot het glas vol en Maryse zag, dat het een oranjekleurige vloeistof was.

Gretig dronk ze het op toen de vrouw de rand van het glas tegen haar lippen hield en met haar andere hand het hoofd van het meisje ondersteunde. Heerlijk smaakte dat. De jus d'orange was koel en verfrissend en het was alsof zij langzaam haar krachten terug voelde komen.

Als ze maar wist wat er met haar gebeurd was. Ze zou het Kuantcheh vragen.

— Waar... ben ik? kwam het er zwakjes uit.

Kuantcheh glimlachte bekoorlijk en ging op de stoel naast het bed zitten, terwijl ze een smalle, koele hand op het voorhoofd van Maryse legde.

— U bevindt zich op het jacht van mijn vader, Miss Choisy, antwoordde de Oosterse. U zult heel goed behandeld worden, maakt U zich heus geen zorgen. Ik zal persoonlijk voor U zorgen. Beschouw mij als Uw kamenierster.

— Maar... maar... ik voel me ziek....

— Dat komt van de chloroform, verklaarde Kuantcheh. Mijn vader, Dr. Cheng, heeft U gisteravond laten ontvoeren. Zijn bediende drong Uw slaapkamer binnen en moest U met een

gechloroformeerde doek verdoven teneinde U zonder moeite te kunnen ontvoeren. Dat is alles. Maar verder bent U kerngezond. U zult zien, dat U met een paar uurtjes weer helemaal fit bent en een gezonde eetlust zult genieten. Er zal U geen kwaad geschieden, tenzij....

Maryse schrok en keek de vrouw met grote ogen aan.

— Tenzij?.... vroeg ze.

— Tenzij Uw vriend, Sir Neville Carlisle, domme dingen gaat doen, vulde de vrouw aan. Mijn vader heeft U laten ontvoeren teneinde te voorkomen, dat hij opnieuw door Sir Neville zal worden gedwarsboomd. Mijn vader is aan een groots plan bezig, waarin hij door niemand gehinderd wil worden.

— Maar Dr. Cheng heeft alleen misdadige plannen, riep Maryse uit. Hij is een misdadiger, die geen enkel respect heeft voor het leven van het individu.

Kuantcheh haalde de smalle schouders op en zei:

— Ik weet het niet. Ik ben gehoorzaamheid aan mijn vader verschuldigd en voor de rest bemoei ik mij niet met zijn werk. Vader is altijd heel goed en lief voor mij geweest; ik kan en mag hem niets verwijten. Wat hij doet, doet hij in het belang van de wereld en van de mensheid, zegt hij. Maar nog meer ten bate van het verdrukte Chinese volk, dat eens het machtigste en beschaafdste volk ter wereld was. Hij wil het volk van China zijn oude rechten teruggeven en het verheffen tot de plaats, welke het volgens zijn historie en cultuur toekomt. Vader is een vijand van Engeland. Hij haat Groot-Brittannië als geen land ter wereld, omdat Engeland volgens hem de hoofdschuldige is in de onmenselijke misdaad, die men het volk van China aangedaan heeft. Engeland heeft het land eeuwenlang uitgebuit en het volk ten gronde gericht met opium en laten uithongeren. Thans was Engeland het eerste democratische land ter wereld, dat de bendeleider Mao Tse Toen als staatshoofd erkende. Mijn vader wil zich wreken op het oude Albion en hij loopt al jarenlang met het plan rond om het land volkomen te vernietigen met volk en al.

— Maar vindt U dat dan niet beestachtig? riep Maryse verontwaardigd uit.

— Wat Engeland in China gedaan heeft is even beestachtig, Miss Choisy. Ik heb mij er nooit zo bijzonder erg in verdiept, maar vader heeft me er dikwijls over verteld. Het is voor hem een obsessie geworden.

— Dr. Cheng is volgens mij volmaakt krankzinnig, meende Maryse. Hij is gek, een psychopaath, die opgesloten moest worden.

— Voor mijn vader bestaan er geen gevangenissen en ketenen, Miss Choisy. U weet, dat hij nimmer verliest, ook al wordt hij zo nu en dan genoopt zich tijdelijk terug te trekken. Maar hij zal niet sterven voordat zijn levenswerk voltooid is. Zal ik U nu alleen laten?

— Ik wil Dr. Cheng spreken, zei Maryse. Breng me bij hem of laat Uw vader hier komen.

Kuantcheh stond op en schudde langzaam het hoofd.

— Mijn vader is bezig in zijn laboratorium, Miss Choisy, en ik mag hem niet storen. In de loop van de dag zal hij wel bij U komen. Maakt U zich daarom geen zorgen. Probeert U nog iets te slapen. Straks zal ik terugkomen en U wat kleren brengen. Misschien kunt U dan wat aan dek zitten, mits U zich rustig houdt.

Ze liep langzaam naar de deur, opende deze en sloot hem weer achter zich, de sleutel in het slot omdraaiend.

Maryse bleef alleen achter. Alleen met haar angst en alleen met haar verdriet. John zou zich verschrikkelijk ongerust maken over haar spoorloze verdwijning. Want Dr. Cheng heeft haar ongetwijfeld laten ontvoeren toen John en James nog in de loods aan het werk waren. De Chinees moet zich dus van te voren grondig op de hoogte hebben gesteld.

Wat voor soort plannen zou Dr. Cheng nu weer gemaakt hebben? Kuantcheh had over de vernietiging van Engeland gesproken, maar dat was toch absurd. Hoe kon een enkele man een heel land met bijna vijftig millioen mensen vernietigen? Maar had Dr. Cheng al niet eerder geprobeerd dergelijke plannen ten uitvoer te leggen. Steeds weer was John tussen beiden gekomen en met behulp van Scotland Yard had men Dr. Cheng kunnen verhinderen zijn duivelse voornemens uit te voeren.

Doch ditmaal scheen het de Chinees ernst te zijn en het leek er veel op of hij ditmaal niet van plan was te wijken, noch voor John Templar, noch voor Scotland Yard.

Volgens de stand van de zon, die door de beide raampjes naar binnen scheen, was het nog geen twaalf uur. En waarschijnlijk was het hele Londense politie-corps al in de weer om haar te zoeken. En John en James deden ongetwijfeld ijverig mee. Oh, kon ze maar op de een of andere manier een berichtje van het jacht smokkelen om John te vertellen waar ze zich bevond.

Ja, maar waar bevond ze zich eigenlijk? Op een jacht, had Kuantcheh gezegd, maar waar was het jacht gelegen? In de Theems, aan de Zuidkust, in de Noordzee of in de Ierse Zee? Ze wist het niet en wellicht zou Kuantcheh het haar ook niet willen vertellen.

Er bleef haar niets anders over dan zich te schikken in haar lot en rustig af te wachten. Men had haar beloofd, dat haar geen kwaad zou geschieden en dat Kuantcheh zich persoonlijk over haar zou ontfermen.

Tenzij...

Tenzij John opnieuw de plannen van Dr. Cheng zou tegenstreven. En zij kende haar vriend nu lang genoeg om te weten, dat hij Dr. Cheng geen minuut rust zou gunnen om zich aan de uitvoering van zijn plannen te wijden. En dat zou betekenen, dat Kuantcheh's belofte niet langer van kracht was en dat haar wel enig kwaad zou geschieden....

—o—

Om negen uur die morgen kwam Joe Ender naar het landhuis van de avonturier. In zijn hand had hij een brief, die hij aan James overhandigde. John zag het door het raam van de serre en tikte tegen de ruit om de tuinman te beduiden binnen te komen. Hij ging zitten in een fauteuil en stak een cigaret aan.

Enkele ogenblikken later betraden James en Joe Ender de salon.

— Goeden morgen, Sir Neville, begroette de tuinman-huisbewaarder zijn meester.

— Môge, Joe, is er iets?

— Zoëven werd deze brief voor U afgegeven, sir. Het was een jongen van een jaar of zestien op een fiets. Hij zei, dat hij de brief van een vreemde man in het dorp had gekregen en dat hij hem naar het landhuis van Sir Neville Carlisle moest brengen.

Templar nam de brief van James aan en bekeek het adres. Met een schrijfmachine stond er:

Sir Neville Carlisle
River Side Manor
Windsor (Bershire)

Langzaam scheurde Templar het couvert open en nam er een opgevouwen blad papier uit, dat met de machine beschreven was. Toen hij naar de ondertekening keek werd alles hem duidelijk. Maryse was in handen van Dr. Cheng....

Toen begon hij de brief te lezen:

Zeer Geachte Sir Neville,

Na een verblijf van enkele maanden in mijn geboorteland ben ik kort geleden weer in het Uwe teruggekeerd, ondanks het feit, dat ik verscheidene malen genoodzaakt was de wijk te nemen ten gevolge van Uw min of meer hinderlijke bemoeizucht.

Ik neem aan, dat gij mij voldoende hebt leren kennen om te weten, dat ik niet iemand ben, die zich door wie of wat dan ook van zijn voornemens af laat brengen en ik wil U hierbij dan ook openlijk verklaren, dat ik naar Engeland ben teruggekeerd teneinde mijn levenswerk te voltooien.

Ik heb thans weer „ergens in Engeland” mijn laboratorium ingericht en ik hoop van harte, dat ik er in zal mogen slagen er rustig en ongestoord te werken aan de tenuitvoerlegging van mijn plannen. Daar ik echter van mening ben, dat U door Uw jeugdige overmoed nog steeds de illusie hebt behouden mij voor goed te kunnen verslaan en mijn plannen te blijven tegenstreven, ben ik zo vrij geweest enkele voorzorgsmaatregelen te treffen. Zoals U inmiddels zult hebben gemerkt, woont Uw charmante vriendin, Miss Maryse Choisy, niet langer op River Side Manor, aangezien ik haar gisteren door een van mijn assistenten naar elders heb laten overbrengen. Ik geef U de verzekering, dat geen haar op haar hoofd zal worden gekrenkt, mits U mij de belofte geeft niets te zullen ondernemen om mijn voornemens te dwarsbomen. Indien U mij deze belofte niet geeft kan ik niet instaan voor de gezondheid van Miss Choisy. Ik was genoodzaakt haar door middel van chloroform te laten verdoven; haar toestand op het ogenblik is echter volkomen normaal. Alhoewel haar verdoving nog niet geheel is uitgewerkt, verwacht ik toch, dat zij binnen korte tijd het bewustzijn terug zal krijgen.

Geachte Sir Neville, het spijt mij, dat ik genoodzaakt was een zó drastische maatregel te nemen, doch de uitvoering van mijn plannen kan geen verder uitstel gedogen en ik verzoek U derhalve ook beleefd mijn handelwijze te rechtvaardigen en te billijken.

Vertrouwend op Uw intelligentie, verblijf ik hoogachtend,

Dr. Cheng.”

Templar las de brief tweemaal zorgvuldig door en stelde toen zijn beide bedienden op de hoogte van de inhoud.

— Ik had er vanmorgen al zo'n flauw vermoeden van, zei hij, dat Dr. Cheng weer eens in Engeland was opgedoken. De hele manier van optreden is geheel in overeenstemming met zijn wijze van handelen. Het blijkt nu wel, dat wij genoodzaakt zijn werkeloos toe te zien wanneer Dr. Cheng de een of andere duivelse misdaad begaat tegen ons volk. Doen wij dit niet, dan riskeren wij daarmee het leven van Miss Choisy.

Hij legde de brief naast zich neer en stak een cigaret op, terwijl hij enkele volle minuten diep bleef nadenken.

— Aan de andere kant, vervolgde hij toen, mogen wij niet

het Engelse volk de dupe laten worden van ons egoïsme. Wat betekent één mensenleven tegen dat van honderden of duizenden? Ik wil hiermede niet zeggen, dat ik onmiddellijk bereid zou zijn Miss Choisy op te offeren ten bate van een deel van ons volk, maar in principe zou het daar toch op neer kunnen komen.

En opstaand voegde hij er aan toe:

— Neen, James, we zullen allemaal de strijd met Dr. Cheng aan moeten binden. Ik geloof niet, dat hij Miss Choisy op staande voet zal vermoorden, wanneer hem blijkt, dat ik niet van plan ben op zijn compromis-voorstel in te gaan. In elk geval zal ik Inspecteur Marlowe verwittigen.

— De proefvlucht met de Hurricane gaat zeker niet door, sir? vroeg James enigszins ontmoedigd.

— Neen, voorlopig hebben we andere dingen te doen, James. De proefvlucht kan wachten, hoewel. . . . We zouden het toestel misschien nodig kunnen hebb. . . . Enfin, dan moeten we maar zonder proefvlucht de lucht in wanneer dit noodzakelijk mocht blijken. Ik zal nu Scotland Yard opbellen.

Hij verliet de weelderige salon van het landhuis River Side Manor en begaf zich naar zijn studeerkamer, waar hij de deur achter zich sloot en plaats nam achter het enorme, gebeeldhouwde bureau, dat voor de vensters stond. Langzaam, de cigaret losjes tussen de lippen, draaide hij het nummer van de telefoniste en verzocht hem dringend met Scotland Yard te verbinden. Na de hoorn op het toestel teruggelegd te hebben leunde hij achterover en staarde door het venster naar het bloeiende park, dat zich in al zijn pracht en schoonheid voor hem uitstalde.

— Rrrrrrrr. . . .

Hij nam de hoorn op en drukte deze tegen het oor.

— Hallo?

— Hier komt Londen voor U, sir, zei de telefoniste.

— Dank U. . . .

Een gekraak en toen. . . .

— Scotland Yard. . . .

— Wilt U mij onmiddellijk verbinden met de kamer van inspecteur Marlowe, zei Templar. U spreekt met Sir Neville Carlisle van River Side Manor, Windsor.

— Een ogenblikje, alstublieft, Sir Neville, zei de telefoniste. Ik zal zien of de inspecteur in huis is.

Er werd omgeschakeld. Templar hoorde een doffe zoemtoon en toen werd er een haak opgenomen.

— Inspecteur Marlowe, klonk een treurige stem aan het andere eind van de draad.

— Inspecteur Marlowe, U spreekt met Sir Neville Carlisle, antwoordde de avonturier.

— Oh, goedenmorgen, Sir Neville, hoe maakt U het? Ik heb een tijdlang niets van U gezien of gehoord. Is er iets bijzonders aan de hand, sir?

— Ja, Marlowe, er is iets bijzonders aan de hand. Anders had ik je niet in je slaap gestoord. Ik zou het ten zeerste op prijs stellen indien je er toe zoudt kunnen besluiten je luie ledematen omhoog te trekken en in een auto te stappen. Ik verwacht je binnen een uur op mijn buiten.

— In Windsor, sir? vroeg Marlowe.

— Precies, je kent het wel, River Side Manor.

— Is er iets ernstigs gebeurd, sir, als ik vragen mag?

— Wat er precies gebeurd is vertel ik je wel als je hier bent, Marlowe. Laat een ding je voldoende zijn om onmiddellijk je bolhoed en je parapluie te pakken: Dr. Cheng is weer eens opgedoken.

— Dr. . . . Cheng, sir??? klonk de uitroep aan het andere eind van de draad. Die Chinees, sir?

— Precies. Probeer binnen een uur hier te zijn, Marlowe. Dat kan gemakkelijk.

— All right, sir, ik ben reeds opgestaan.

Toen hing Templar op.

Niet dat hij veel resultaat verwachtte van Inspecteur Marlowe's assistentie, doch in het onderhavige geval voelde hij zich veiliger wanneer hij de Londense politiemacht en Scotland Yard achter zich had. Want ditmaal was het hem zuivere ernst om definitief met Dr. Cheng af te rekenen. Cheng er onder of hij er onder, maar voor beide was geen plaats op deze wereld.

Wanneer Dr. Cheng lage methoden begon toe te passen zou Templar hem op gelijke wijze van repliek dienen. Een onschuldige vrouw in het spel betrekken was immoreel en unfair, te meer daar Dr. Cheng tot dusver altijd nog wel enigszins met open vizier had gestreden.

Doch thans stond het leven van een onschuldige vrouw op het spel. Maryse's leven, en dat kon John Templar niet tolereren.

Het was precies kwart voor elf toen de kleine Morris van Inspecteur Marlowe de oprijlaan van River Side Manor inreed en voor het bordes van het landhuis stilhield.

James opende de voordeur en begroette de man-van-de-wet met de gebruikelijke koelte, die de reus eigen was.

— Goeden morgen, inspecteur, Sir Neville wacht U in de salon.

— Môge, James....

Hij gaf de bediende hoed en parapluie (die hem zelfs in de wagen niet in de steek lieten) en volgde de reus even later naar de ruime salon, die aan de voorzijde van de villa gelegen was.

De begroeting tussen beide mannen was hartelijk. Inspecteur Marlowe nam plaats in een fauteuil voor het raam, accepteerde een cigaret en vuur en zei:

— Dat is lelijk, Sir Neville. Ik had nog wel zó gehoopt, dat we nu voor goed van die Chinees verlost waren. Doch het heeft nog niet zo mogen zijn. Mag ik vragen wat er precies gebeurd is, sir?

— Miss Choisy is sedert gisteravond spoorloos verdwenen, antwoordde Templar en hij deed de inspecteur nauwkeurig het relaas van hetgeen sedert de vorige avond geschied was, zonder evenwel melding te maken van het feit, dat hij en James de laatste hand gelegd hadden aan de bouw van een nieuw vliegtuig.

— Maar hoe weet U, dat Miss Choisy door Dr. Cheng ontvoerd is? Is dat alleen maar een veronderstelling of hebt U deugdelijke redenen om dit aan te nemen?

Templar toonde de inspecteur de brief, welke hij enkele uren geleden van Dr. Cheng had ontvangen. De politiemans las de inhoud nauwkeurig en gaf hem vervolgens aan de avonturier terug.

— Geen postzegel noch stempel op het couvert, constateerde Marlowe. Werd de brief hier door een boodschapper afgeleverd?

— Ja, een jongen van een jaar of zestien was in het dorp door een man aangesproken en was verzocht de brief af te geven op River Side Manor. De jongen bracht hem hier op de fiets. Het zal ongeveer een uur of negen geweest zijn. Joe Ender, de tuinman, die voorbij de ingang van het park woont, nam de brief aan.

— Heeft de jongen niet verteld wat voor iemand het was, die hem de brief ter hand stelde?

— Ik heb de jongen zelf niet gesproken en Joe Ender heeft nagelaten het hem te vragen. De man kon ook niet weten van wie de brief afkomstig was. In elk geval zoudt U daarmee kunnen beginnen, inspecteur. Ik behoef U niet te vertellen natuurlijk, dat ik onder geen enkele voorwaarde wens in te gaan op het compromis-voorstel van Dr. Cheng om hem met rust te

laten. Ditmaal heb ik mij voorgenomen voor goed met hem af te rekenen.

— Maar we moeten hem levend in handen krijgen, Sir Neville, meende inspecteur Marlowe.

— Levend of dood, maar krijgen zal ik hem. Ik voor mij zie hem liever dood voor me, eerder zal ik toch niet gerust zijn. We verkeerden al ik weet niet hoeveel malen in de veronderstelling, dat hij dood was en iedere keer weer dook hij onverwachts op. Met deze brief heeft hij echter zijn eigen doodvonnis ondertekend, inspecteur. Dat kan ik U verzekeren. Ik zal niet rusten voor Dr. Cheng de laatste adem heeft uitgeblazen. En ik verwacht van U hetzelfde, inspecteur.

— Op mij kunt U rekenen, Sir Neville, dat weet U. In de eerste plaats zou ik niet anders kunnen, omdat het mijn officieel beroep is en ten tweede haat ik de man evenzeer als U.

— All right, dat is dus afgesproken, maar hoe beginnen we? Ik zou willen voorstellen, dat U probeert, die jongen uit het dorp op te sporen. Neemt U desnoods de plaatselijke politie in de arm. Het moet niet moeilijk zijn om die knaap te vinden.

— Tja, ik zie ook niet in hoe we anders zouden moeten beginnen, meende de inspecteur. Die knaap is de enige aanwijzing, die we tot dusver hebben. Ik zal eens een praatje gaan maken met Uw tuinman, misschien kan hij me enkele bijzonderheden vertellen omtrent de jongen. Vanzelfsprekend zal ik onmiddellijk de plaatselijke politie in de arm nemen om de knaap op te sporen.

— Uitstekend, inspecteur. En, desgewenst kunt U vanmiddag hier de lunch gebruiken. Mijn huis staat te Uwer beschikking. Ik zal inmiddels trachten of ik niet op de een of andere manier direct contact kan krijgen met Dr. Cheng.

— Denkt U eigenlijk, dat hij in Londen verblijf houdt? vroeg Marlowe.

Templar haalde de schouders op en trok een bedenkelijk gezicht.

— Dat weet ik juist niet, inspecteur. In Londen — en vooral in East End — valt hij ten minste op als Chinees, doch aan de andere kant weet hij, dat wij hem het eerst in Chinatown zullen zoeken. En de mogelijkheid bestaat dus heel goed, dat hij zich ergens op het land heeft gevestigd. In ieder geval staat het vast, dat hij er zich van te voren van op de hoogte heeft gesteld, dat ik niet in Londen vertoefde, doch op mijn buiten in Windsor. Bovendien moet hij ons geruime tijd hebben gadeslagen en dus geweten, dat James en ik 's avonds bezig waren met de revisie van een van de motoren van mijn vliegtuig.

Die avond ging Miss Choisy om ongeveer elf uur naar bed. James en ik kwamen om ongeveer twee uur het huis binnen. Het bed was beslapen, doch koud, en ik vermoed, dat de ontvoering — volgens de getuigenverklaringen van Joe Ender en diens vrouw Martha — tussen half een en een uur heeft plaats gehad.

Inspecteur Marlowe stond op en liep langzaam naar de deur.

— Sir Neville, ik hoop U tegen een uur of een terug te zien. Ik zal Uw aanbod om de lunch hier te gebruiken gaarne aanvaarden. Ik ga nu naar het dorp. James liet de inspecteur uit en nadat de kleine Morris de oprijlaan was afgereden, begaf Templar zich naar de loods, waar het vliegtuig stond en kroop in de cockpit om er alleen te zijn en rustig te kunnen nadenken op welke wijze hij Dr. Cheng de genadeslag zou kunnen toebrengen.

Hij wist, dat het niet gemakkelijk zou zijn, doch hij voelde zich ditmaal dan ook energieker dan ooit te voren wanneer hij in het strijdperk was getreden om Dr. Cheng te ontmoeten....

—0—

HOOFDSTUK III.

Waarin Dr. Cheng weer eens de zweep ter hand neemt en Maryse tegen wil en dank verplicht is aan naaktloperij te doen.

Dr. Cheng stond in zijn laboratorium en bewonderde met tevredenheid de vrucht van jarenlange arbeid. In het ruim van zijn jacht, dat ongeveer een lengte had van dertig meter, was het laboratorium ingericht. Er brandden verscheidene felle lampen, die het enorme vertrek helder verlichtten. Aan een wand van het laboratorium bevonden zich een groot aantal kooien, om precies te zijn dertig in getal. Deze kooien waren ongeveer een meter hoog, een meter diep en een meter breed en aan de voorzijde afgeschermd met fijn kippengaas. In deze kooien zaten dieren opgesloten, welke Dr. Cheng in China persoonlijk had gecultiveerd: vampyrs. Doch het was geen gewoon soort vampyr, zoals men die in Midden- en Zuid-Amerika placht tegen te komen. Zij waren in zeker opzicht te vergelijken met de in Indonesië levende kalong of vliegende hond, wiens lichaam een lengte bereikt van circa vijftig centimeter en een vlucht van ruim een meter. Doch de vampyrs, die Dr. Cheng gekweekt had waren groter. Het lichaam had van kop tot achterpoten een lengte van tachtig centimeter en een spanwijdte der vleugels van anderhalve meter. In zijn soort was deze vampyr dus een unicum.

Dr. Cheng had deze vampyrs speciaal gekweekt en afgericht tot een zeer bijzonder doel. Zoals de Zuidamerikaanse vampyr was ook deze vampyr een bloedzuiger. Hij beet een wonde in de huid van zijn slachtoffer en zoog er vervolgens de ongeveer vijf liter bloed uit, die het menselijk lichaam bevat. Bovendien was de beet op zichzelf al dodelijk, omdat het dier beschikte over twee giftanden, die voor in de bek zaten.

Het vreemde van deze dieren was wel, dat zij zich alleen op mensen stortten en niet op dieren. Dr. Cheng had hen afkerig weten te maken van dierlijk bloed. De kracht van hun voorpoten, waaraan de vleugels bevestigd waren, was zo enorm sterk, dat de dieren met een enkele vleugelslag een mens tegen de

grond konden slingeren Hun snelheid bedroeg ongeveer zestig kilometer per uur.

Doch er was iets aan deze vampyrs, dat hen eerst recht tot fenomenen maakte. Dr. Cheng was er in geslaagd de vampyrs radiografisch te besturen. Hiermede had hij dus bereikt, dat hij de dieren elke gewenste richting in kon sturen en dus practisch gesproken ieder willekeurig mens tot slachtoffer kon maken.

Dr. Cheng had dit voor elkaar gebracht door aan de uiteinden der vleugels een klein, zilveren apparaatje te bevestigen, dat nog geen twintig gram per stuk woog. Deze apparaatjes stonden radiografisch in verbinding met het zendstation, dat Dr. Cheng op zijn jacht had ingericht. Hij had des nachts al vele proeven genomen en met behulp van een volkomen geperfectionneerd televisie-apparaat was hij in staat de vlucht der vampyrs nauwkeurig te volgen. De beide zilveren apparaatjes op de vleugeltoppen dienden namelijk tegelijkertijd als „blikvanger”, of liever, als lens of opname-apparaat voor de televisie. Uiteraard was deze perfectionnering van de televisie iets, dat geen Westerse geleerde zou kunnen begrijpen, doch misschien zou deze vinding in het jaar tweeduizend wel eens op de markt komen.

Dr. Cheng grijnsde, terwijl zijn groene ogen fel schitterden. Hij was gekleed in een fel rood gewaad van dunne, zuivere zijde, kunstzinnig geborduurd met gouddraad. Aan zijn voeten droeg hij blauwe muiltjes, terwijl hij op het hoge, puntige hoofd een zwart kolotje droeg met een ronde bal er op. Zijn lange, magere handen, met de smalle vingers en de griezelig lange nagels, die groen gelakt waren, gingen geheel schuil in de wijde mouwen van het kleed.

Langzaam schreed Dr. Cheng langs de kooien en wierp blikken van voldoening naar binnen. De vampyrs waren nu voldoende geïnstrueerd om er op uit te gaan en hun verderfelijker werk te verrichten. De constructie der diverse apparaten was bovendien ten einde, zodat Dr. Cheng gereed was om zijn massale aanval op de mensheid uit te voeren.

Er stonden zeer vele ingewikkeld uitzierende apparaten in het laboratorium. Een geleerde zou er niet veel van begrepen hebben, doch enkele instrumenten zou hij hebben kunnen identificeren. Zo stond er bijvoorbeeld een radarinstallatie, die tot in alle finesses was afgewerkt; een ultra-korte golfzender en dito ontvanger, waarmede uitzendingen konden worden gemaakt naar China, Japan, Zuid-Amerika en Zuid-Afrika. Want overal ter wereld had Dr. Cheng verbindingen en ondergeschikten, die deel uitmaakten van zijn organisatie.

Het tanige, op perkament gelijkende gezicht van de Chinees was geel als oker en lang als een peer, die uitgehangen is. In de mond, die gevormd werd door twee smalle, kleurloze lippen, stonden enkele brokstukken van tanden. Aan weerszijden van de mond hingen enkele zwarte, zijde-achtige snorharen af, die ongeveer tien centimeter lang waren, terwijl de lange nek bijna uitsluitend uit rimpels en spieren scheen te bestaan.

Toen Dr. Cheng aan de laatste kooi gekomen was keerde hij zich om en liep naar zijn bureau, waarop een grote kaart van Londen lag uitgespreid. Een aantal rode potloodlijnen kwamen vanuit Oostelijke richting de stad binnen en eindigden op verschillende plaatsen in de City. Dr. Cheng bestudeerde de plattegrond nogmaals aandachtig en volgde de lijnen nauwkeurig. Met een zilveren vulpotlood volgde hij een lijn, die even ten Zuiden van de Theems de stad binnen kwam en eindigde in Whitehall, waar de regeringsgebouwen gelegen zijn. Ten Zuiden van de Westminster-Bridge, aan de linker oever van de rivier, stond het Parlementsgebouw. Dat was het eindpunt van de rode streep, die over de hele lengte van de kaart met een kleine, blauwe 1 genummerd was.

Het doel van deze strepen was als volgt: Dr. Cheng zou de volgende morgen om tien uur, tien van zijn gekweekte vampyrs loslaten en het radiografisch naar Whitehall dirigeren. Het was de bedoeling, dat de dieren het parlementsgebouw binnen zouden dringen teneinde de leden van het House of Commons, de Engelse Tweede Kamer, aan te vallen en te doden.

Hierdoor zou een verschrikkelijke paniek ontstaan en de gevolgen zouden enorm zijn. Dr. Cheng grijnsde bij de gedachte aan de resultaten van zijn werk. De hele wereld zou er van spreken, doch dat deed hem minder. Hem ging het er alleen maar om het Engelse volk te treffen en wel juist op die plaats, waar honderden jaren achtereen beslissingen werden genomen, die voor China en het Chinese volk rampspoedig waren: het Parlement....

De Chinees verhief zich uit zijn bureaustoel en doofde de lichten in zijn laboratorium op een enkel blauw lampje na. Hij schreed statig naar de trap, die naar dek voerde en verliet zijn laboratorium.

Op dek aangekomen wierp hij een lange blik naar de kust van Engeland. Het jacht, dat een Mexicaanse vlag voerde, lag ongeveer een mijl uit de kust van Engeland, ter hoogte van de vesting en vlootbasis Sheernes, op het eiland Cheppey, dat deel uitmaakt van het graafschap Kent en precies onder de monding van de Theems lag.

Van hieruit zou hij de vampyrs naar Londen dirigeren, van hieruit zou hij Engeland en het volk ten gronde richten. Hier, op dit kleine jacht, in verhouding tot het grote eiland, werd de laatste hand gelegd aan de ondergang van het eens zo machtige Britse Imperium.

Het was schitterend weer. De zon stond hoog aan de hemel en weerspiegelde zich in de kalme golven van de Noordzee. Op de achtersteven waren enkele Chinese matrozen bezig het dek te schrobben.

Langzaam schreed de Chinese geleerde-misdadiger over het dek in de richting van de hutten. In een ervan zat Kuantcheh op een paar kussens te lezen.

— Was lees je, Kuantcheh? vroeg Dr. Cheng zijn dochter.

Het meisje keek op en sloeg het boek dicht.

— Ik lees voor de tiende, misschien wel twintigste maal een van de werken van Khoeng Foe-tze (Confucius). Ik kan er niet van ophouden, vader. De wijsgerige wijze, waarop deze grote filosoof de onderwerping der persoonlijke moraal aan die van de Staat predikt imponeert mij steeds meer en meer. Hij grijpt mij in de ziel, vader. Ik ben het volkomen met Khoeng Foe-tze eens.

Dr. Cheng glimlachte. Hij ging op een divan zitten en haalde uit een plooï van zijn kleet een plat doosje, waaruit hij een lange, gekleurde cigaret nam, die hij met behulp van een moderne aansteker aanstak.

— Ja, mijn kind, zei hij — steeds in het Chinees mandarijnen-dialect — en trok daarbij onophoudelijk aan zijn cigaret, die een geparfumeerde, exotische geur verspreidde. Ja, ja, China heeft grote filosofen gekend, Kuantcheh. Ik heb de heilige Kingboeken allen gelezen, maar ook heb ik gelezen in de werken uit de schalen van Kuan-tze en Lao-tze, terwijl ik altijd zeer veel gehouden heb van onze grote, klassieke dochter Li-Tai-po.

— Maar, vader, begon Kuantcheh weer, gelooft U, dat mannen als Khoeng-Foe-tze en Lao-tze en Li-Tai-po zich zouden kunnen verenigen met Uw opvattingen ten aanzien van het Angelsaksische ras? Gelooft U werkelijk, dat zij zouden instemmen met Uw plannen om dit ras van de aardbodem weg te vagen?

— Ja, Kuantcheh, antwoordde de Chinees ernstig, dat geloof ik oprecht. Ik geloof zelfs, dat zij mij zouden toestaan het gehele blanke ras te verdelgen, want het is dit ras, dat het onze naar de rand van de peilloze afgrond gedreven heeft, en nog wel in de loop van slechts enkele eeuwen. Waarom noemen de blanken uit het Westen ons en de Japanners zelfs het Gele Gevaar? Omdat zij weten, omdat zij voelen, omdat zij er zich van bewust zijn,

ons vernederd te hebben, en dat daarom de wraak, de vergelding niet uit kan blijven. Eén van hun oude spreekwoorden zegt: Wie goed doet, goed ontmoet, doch hieruit moet onvermijdelijk afgeleid worden, dat wie kwaad doet, kwaad ontmoet. Maar, Kuantcheh, verdiep je niet te zeer in mijn problemen. Trek je terug uit dit leven en zonder je af van deze verdorven wereld door je te storten in de armen van onze grote, wereldberoemde en onvolprezen filosofen.

Hij stond op van de divan en ging voor het geopende venster staan. Hij wierp zijn cigaret door het raampje naar buiten en keerde zich dan weer tot zijn dochter.

— Kijk, Kuantcheh, zei hij, daar ligt het eens zo machtige en onoverwinnelijke Albion, Groot-Britannië. Kijk er nog maar eens goed naar vandaag, want morgen zal er een paniekstemming op datzelfde eiland heersen. Morgen zullen mijn bommenwerpers het volk terroriseren, morgen zal het bloed van Engelsen stromen, in ruil voor dat van millioenen en nog eens millioenen Chinezen. Hij kwam vlak voor zijn dochter staan en boorde zijn groene blikken in haar mooie ogen.

Ben je al bij Miss Choisy geweest? vroeg hij.

Kuantcheh knikte bevestigend.

— Om een uur of tien ben ik naar haar toegegaan, antwoordde zij. Ze was juist bij kennis gekomen. Ik heb haar een glas jus d'orange gegeven en even met haar gesproken.

— Heb je haar verteld waarom zij zich hier bevindt?

— Ja, precies. Ik heb haar verteld, dat zij een soort onderpand moest zijn voor het slagen van Uw plannen, dat haar gevangenschap Sir Neville Carlisle er van moest weerhouden Uw plannen in de weg te staan.

— En wat antwoordde zij?

— Dat Sir Neville er niet aan zou denken U met rust te laten. Zij noemde U een aarts misdadiger. . . .

— In hun ogen ben ik dat ook, mijn dochter. Doch deze mensen, uit de twintigste eeuw na de geboorte van Christus, weten niet welk leed hun ras het onze heeft aangedaan, zij weten niet, dat hun daden en handelwijzen tegenover mijn en jouw volk veel misdadiger zijn geweest, dat de onze ooit zullen kunnen zijn. Onze wraak, onze vergelding is kort, maar afdoend. Er zal geen sprake zijn van lijden, van honger en dorst. Hun dood zal kalm en snel zijn, zonder veel pijn.

— Is morgen de dag, vader?

— Ja, morgen is de dag. Om tien uur zullen mijn bommenwerpers in de vorm van tien vampyrs het House of Commons binnenvliegen en er dood en verderf zaaien onder de parlaments-

leden. Morgen zal heel Engeland, de hele wereld weten, dat Dr. Cheng het bloed van zijn volk vergeldt. Kom, ga mee, Kuantcheh, ik wil enkele woorden met Miss Choisy wisselen. Ik wil me persoonlijk van haar toestand overtuigen.

Dr. Cheng en zijn dochter begaven zich weer aan dek en stonden even later voor de deur van de hut, waarin men Maryse had opgesloten. Kuantcheh draaide de sleutel om en ging, door haar vader gevolgd, naar binnen.

Verscheidene ogenblikken keken de beide mensen naar het lege bed, waarin geen spoor van de gevangene was te vinden. Toen keken zij elkaar aan, terwijl de groene ogen van Dr. Cheng gevaarlijk begonnen te lichten. Zijn trekken spanden zich tot een grimmige uitdrukking en zachtjes begon hij te spreken.

— Betekent dit, dat zij er in geslaagd is te ontvluchten, Kuantcheh?

Het meisje was geschrokken. Met een panische uitdrukking in haar ogen keek ze naar de man, die haar vader is, doch die zich niet zou ontzien haar te kastijden voor 'n eventuele nalatigheid.

— Ik heb de deur zorgvuldig afgesloten, verweerde zij zich.

— Hoe heeft zij dan kunnen ontvluchten?

— Ik... ik weet het niet, vader, ik begrijp er niets van...

Het gezicht van Dr. Cheng vertoonde nu een uitermate boosaardige en wrede uitdrukking. De schuine spleetogen hadden zich zo zeer vernauwd, dat men zelfs het groene licht niet meer kon waarnemen. Zijn lippen waren stijf gesloten en niet meer dan een smalle streep, terwijl in zijn hals een ader zenuwachtig op en neer ging.

— Weet je wat dit kan betekenen? vroeg hij tergend langzaam.

Toen het meisje geen antwoord gaf, doch zwijgend naar de vloer bleef staren, vervolgde hij:

— Dit kan betekenen, Kuantcheh, dat de politie binnen enkele uren hier zal zijn om ons te arresteren. Het gevolg daarvan is, dat wij zullen moeten vertrekken, juist nu ik alle instrumenten zuiver heb afgesteld om morgen mijn plan te verwezenlijken.

Hij deed een stap naderbij en opende plotseling de groene ogen. De lippen spleten zich en er verscheen een duivelsachtige grijns om zijn mond.

— Jij hebt haar helpen ontvluchten, Kuantcheh, bulderde hij plotseling. Jij hebt je vader verraden.

Hij greep haar ruw bij de pols en slingerde haar naar de deur.

— Ga naar beneden, beval hij.

Zwijgend verliet ze de hut, die door haar vader werd afgesloten. Ze liep enkele meters over het dek heen en daalde dan

de trap af naar het ruim, waar zich het laboratorium van de geleerde bevond.

Dr. Cheng grendelde zorgvuldig de houten deur en ontstak de lampen. Met haar rug naar hem toegekeerd stond ze voor het bureau van haar vader, terwijl deze sluipend als een roofdier langzaam naderbij kwam.

— Kneed je uit, beval hij.

Gehoorzaam begon Kuantchek zich van haar kimono te ontdoen. Het zijden gewaad fladderde als een vlinder op de vloer en Kuantchek werd alleen nog maar bedekt door enkele minieme stukjes zijden lingerie. Langzaam ontdeed zij zich ook van deze laatste kledingstukken en toen draaide zij zich om. In haar volle, naakte schoonheid richtte zij zich op en een kort ogenblik gleden Dr. Cheng's blikken langs dit zuiver gebouwde, wonderschone wezen naar omlaag. Toen liep hij met snelle passen naar een hoek van het vertrek en keerde even later terug met een rijzweep, waarin kleine knoopjes waren gelegd.

Kuantchek had de ogen gesloten en wachtte gedwee op de kastijding, welke zij al zo dikwijls had moeten ondergaan.

Dr. Cheng hief de zweep op, even zwiepte het leer door de lucht, toen kletste het met ongekende kracht tegen de blanke huid van de jonge vrouw, die heel even ineenkromp, als door een elektrische stroom getroffen.

Doch onmiddellijk richtte zij zich weer op, fier en statig. Er lag iets majesteitelijks in haar pose.

— Draai je om, siste de Chinees.

Kuantchek gehoorzaamde. Zij draaide zich om en keerde haar vader de rug toe. Opnieuw zwiepte het leer van de rijzweep door het luchtruim, andermaal kletste het op de tere huid en een brede rode striem bleef achter. Op enkele plaatsen spoot bloed naar buiten.

Toen slingerde de Chinees de zweep in een hoek en kwam op haar toe. Hij legde zijn magere, knokige handen op haar ranke schouders en zei:

— Ik heb je vergeven, Kuantchek, vergeef jij mij...

Kuantchek gaf geen antwoord. Ze bukte zich en deed daarbij alle mogelijke moeite om geen trek van pijn op haar gezicht te krijgen, en nam haar kleren op. Langzaam begon zij zich te kleden en verliet daarna zwiingend het laboratorium.

Dr. Cheng bleef wezenloos achter. De woede had zich voor een kort ogenblik van hem meester gemaakt, en er bestond altijd maar een middel om deze te koelen, door zich te wreken op een mensenlichaam. Zelfs dat van zijn dochter, die de meeste kastijdingen moest ondergaan, ontzag hij niet.

Zijn blikken gleden langs de hokken, waarin de dertig vampyrs zaten. Het gezicht van de geleerde werd weer grimmig. Hij dacht aan de mogelijkheid, dat zijn plannen in het honderd dreigden te lopen. Dan zette hij zich aan het radiotoestel en begon aan de knoppen te draaien.

Toen Kuantcheh de hut van Maryse verlaten had bleef het meisje geruime tijd bewegingloos liggen. Ze dacht na over de woorden van de mooie Chinese en ook aan John, die haar dierbaarder was dan iets ter wereld.

Toen de zon steeds hoger begon te klimmen en de warmte in de hut steeds groter werd kon Maryse het niet langer meer in bed uithouden. Ze trapte de lakens weg naar het voeteneinde en rolde zich op haar buik. Het bed was klam van het transpireren. Haar zijden nachthemd kleefde aan haar lichaam en haar huid jeukte op ontelbare plaatsen.

Plotseling begon bij haar een plan te ontstaan, dat even brutaal als gevaarlijk was, en bijna had ze het laten schieten, omdat ze het onuitvoerbaar achtte, toen haar blikken naar de deur gleden. Een dempel was er niet en er was ongeveer een spleet van drie centimeters tussen de deur en de vloer. Het zonlicht viel er door naar binnen.

Zonder verder na te denken sprong ze overeind en stapte uit het bed. Toen ze rechtop ging staan voelde ze zich even duizelig worden. Voor haar ogen kwam een zwarte mist en het leek wel, alsof de hut als een mallemlolen in het rond draaide. Ze zette echter door, en greep zich met beide handen aan de spijlen van het ledikant vast. Langzaam trok de mist op, het gevoel van misselijkheid zakte en toen voelde ze, dat het klamme zweet op haar voorhoofd stond. Enkele malen haalde ze diep adem. Het was benauwd in de hut en de hete zonnestrallen schenen onbepaald door de twee vensters naar binnen, waarbij de tralies vreemde figuren op het bed tekenden, doordat het jacht zachtjes lag te wiegen op de golven van de zee.

Ze wierp een blik door het venster en zag niets dan water en lucht, doch tevens zag ze enkele vogels vliegen, waaruit ze opmaakte, dat het jacht niet ver uit de kust kon liggen.

Op haar blote voeten liep ze naar de deur, bukte zich en keek in het sleutelgat. De sleutel stak er aan het andere eind in, doch hoe kreeg ze die er uit.

Ze krabde zich op het hoofd om diep na te denken en toen

voelden haar vingers iets hard. Ze trok haar hand terug en tussen haar vingers hield ze een haarpennetje, dat er de vorige avond in was blijven zitten. Ze boog de beide benen van elkaar en wilde juist het uiteinde in het slot steken, toen ze zich bedacht. Snel dribbelde ze terug naar het bel en nam het kleedje, dat er voor lag, op. Voorzichtig schoof ze het onder de deur door, zodat het er ongeveer een halve meter uitstak. Toen begon ze ijverig met het pennetje in het slot te peuteren. Na enkele vergeefse pogingen had ze de sleutel een halve slag weten te draaien. Voorzichtig duwde ze tegen de baard en ze merkte, dat de sleutel meegaf. Langzaam werd het ding teruggedrongen en even later keek ze door het open gat naar buiten. Ze had de sleutel niet horen vallen en dat was waarschijnlijk een goed teken, omdat hij daardoor op het kleedje terecht was gekomen. Ze had deze truc wel eens van John gehoord en er ditmaal een dankbaar gebruik van gemaakt.

Voorzichtig trok ze het kleedje terug de hut in en weldra kwam de sleutel onder de deur door. Alsof het een kostbaar kleinood betrof drukte ze hem tegen haar horst en gaf er vervolgens een kus op. Toen maakte ze zich gereed voor de vlucht.

Het was natuurlijk allervervelendst, dat ze geen kleren bij zich had. Het enige wat ze droeg was haar zijden nachthemd, en daaronder bevond zich niets anders dan haar blanke, naakte lichaam. Doch ook over deze bezwaren zette ze zich heen.

Ze sloop op de deur toe, stak de sleutel in het slot en draaide hem voorzichtig om. De veer sprong terug, een klik en toen lag de vrijheid voor haar. De sleutel trok ze terug en aandachtig luisterend duwde ze de kruk naar beneden. De deur gaf mee, ging langzaam open en even gluurde Maryse het dek op.

Er was niemand te zien. Toen glipte ze naar buiten en sloot de deur, waarna ze de sleutel in het slot stak en omdraaide. Een ogenblik stond ze weifelend in de warme zonnestrallen, die haar lichaam koesterden. Toen keek ze naar links. Op een afstand van nog geen mijl zag ze de Engelse kust, tenminste, ze nam aan dat het Engeland was. Er voeren enkele boten langs de kust, vissersvaartuigen waarschijnlijk. Als ze die maar kon bereiken.

Snel sloop ze op haar blote voeten over het dek. Voor de railing bleef ze staan. Ze hoorde stemmen van mannen, doch zien deed ze niemand.

Zonder zich verder te bedenken krom ze over de railing en liet zich een meter zakken. Met haar handen hield ze het dek vast en tastte met haar voeten naar een steunplaats. Doch er was niets te vinden. Ze hing tegen de witte wand van het jacht

en ongeveer anderhalve meter beneden haar spiegelde het blauwe water van de Noordzee.

Wachten kon gevaarlijk zijn en daarom besloot ze het lawaai van een plons te riskeren. Ze liet haar handen tegelijk van het dek glijden en toen zweefde ze omlaag. Door de val vloog haar nachthemd hoog op en een toeschouwer zou een alleraangenaamst moment hebben kunnen beleven, doch er was niemand om van dit schouwspel te genieten en toen sloten reeds de golven zich boven haar.

De plons had haar in de oren geklonken alsof er een bom was gebarsten. Onder water zwom ze door langs de wand van het jacht, totdat haar longen dreigden te barsten. Ze dook omhoog en haalde diep adem. Ze was ver voorbij het jacht gezwommen, dat zeker een vijftal meters van haar verwijderd lag te deinen. Toen draaide ze zich om en zette koers in de richting van de kust. Al spoedig bemerkte ze, dat het nachthemd haar danig in de weg zat en zonder zich lang te beraden trok ze het omhoog, gooide het over haar hoofd heen en liet het om haar hals hangen.

Nu voelde ze zich in haar element. De watermassa streefde haar naakte lichaam en niets was er nu meer, dat haar in haar bewegingen hinderde. Met forse slagen zwom ze de kust tegevoet, diep ademhalend en af en toe even rustend.

Toen ze ongeveer de helft had afgelegd, wierp ze zich op haar rug. Ze was moe geworden en besloot enkele ogenblikken te pauzeren om op adem te komen.

Met haar armen wijd uitgespreid bleef ze drijven, haar benen wijd uit elkaar. De kleine golfjes kabbelden over haar naakte borst. Met lange, trage beenbewegingen zette ze zich af tegen het water. Langzaam gleeed ze achterwaarts door het water, doch aangezien ze op deze wijze nooit vaart zou kunnen zetten, rolde ze zich weer op haar buik en begon ingespannen te crawlen.

Toen ongeveer vier honderd meter haar nog van de kust scheidden, kon ze niet meer. Ze was volslagen uitgeput. Haar armen en benen deden pijn, ze voelde een drukkende pijn in haar borst en af en toe voelde ze een steek in haar buik. Ze beet de tanden op elkaar en wilde verder, doch vorderen deed ze zo goed als niet meer. Opnieuw rolde ze zich op haar rug en liet zich drijven.

Het jacht bevond zich op enorme afstand van haar en was nog maar heel klein. Als men haar vlucht nog niet ontdekt had zou ze er gemakkelijk in slagen de kust bijtijds te bereiken om John te waarschuwen. Doch haar krachten lieten haar in de

steek. Ze was niet meer in staat tien meter te zwemmen en bovendien kreeg ze hinderlijke last van krampen, die haar af en toe in elkaar deden krimpen van de pijn.

Op geringe afstand voer een vissersvaartuig voorbij. Zeker, ze kon het aanroepen, maar ze was helemaal....

Nu pas realiseerde zij zich, dat ze haar nachthemd onderweg verloren had. Ze zocht de zee af, doch er was niets te bespeuren. Dit vond zij nog het vreselijkste van alles. Hoe zou ze ooit aan land kunnen gaan? Ze kon toch niet poedelnaakt een of ander dorp binnenwandelen?

Doch langer in het water blijven kon ze ook al niet. Ze moest dat vissersvaartuig praaien en zich op laten nemen. Er bestond geen andere uitweg. Ten slotte hadden de mannen, die zich aan boord bevonden, allemaal wel eens een naakte vrouw gezien, meende ze, alhoewel het idee om straks voor het forum van enkele tientallen vissers in Eva's costuum te verschijnen haar toch niet bijzonder kon lokken.

Haar Franse vlotheid zette haar echter over alle mogelijke scrupules heen en terwijl ze zich weer op haar borst rolde stak ze een arm omhoog en begon te roepen:

— Hé.... hallo.... hal....lo.... hal....lo....

Men merkte haar op. Er verschenen enkele mannen aan de railing en onmiddellijk had men aan boord begrepen, dat er een drenkeling om hulp riep. Langzaam probeerde ze in de richting van de boot te zwemmen, doch vorderen deed ze niet veel.

Ze hoorde, dat er een motor werd aangeslagen en toen zag ze, dat het vaarutig de steven wendde en regelrecht op haar toe kwam. Nog geen vijf minuten later lag de boot naast haar. Over de railing hingen zeven mannen, die allen verwonderd naar het water keken.

— Ik heb geen kleren aan, zei Maryse, kunt U niet iets opgooien?

De mannen schoten in de lach en keken elkaar aan.

— Komt U er maar zo uit, stelde er een voor, wij houden ons ene oog wel dicht.

Doch de schipper scheen haar benarde positie te begrijpen en drong de matrozen opzij.

— Ik zal U een broek en een jasje toewerpen, riep hij.

— Graag, zei ze, dank U wel.

Een der mannen verdween en keerde even later terug met een blauwe broek en een dito jasje. Maryse ving beide kledingstukken op en hees zich onder water in de broek, die echter enkele maten te groot was om haar middel. Toen schoot ze het jasje aan, knoopte het dicht en zei:

— All right, gentlemen, U kunt me optrekken, alleen moet ik oppassen, dat mijn broek niet afzakt, want die is enkele maten te groot.

Weer werd er gelachen aan boord. De mannen schenen het geval niet zo tragisch op te nemen. Zij konden ook niet weten aan welk gevaar Maryse zojuist ontsnapt was.

Ze wierpen een boei aan een touw omlaag en Maryse klom er in, zodat de rand van de boei onder haar oksels hing. Zo-doende kon ze met beide handen haar broek omhoog houden.

Enkele minuten later stond ze als een druipende poedel op het dek temidden van acht mannen, die onmiskenbaar naar haring roken. Nu ging het er om, de mannen niet precies de zuivere waarheid te vertellen. Ze zou een smoesje moeten verzinnen, teneinde zo snel als mogelijk was John op te bellen.

— Hoe komt U zo poedelnaakt in zee, miss? vroeg de schipper, terwijl hij zijn pruim naar zijn andere wang duwde.

Ze wees met haar natte hand naar het witte jacht van Dr. Cheng, dat op een kleine mijl afstand in zee dobberde.

— Ik was daar aan boord, zei ze. Doch ik werd lastig gevallen door de eigenaar van het jacht. Hij had me uitgenodigd voor een cruise op de Noordzee en ik dacht, dat hij een gentleman was, doch vanaf het moment, dat we in volle zee waren, viel hij me lastig. Enfin, U begrijpt het wel, anders had ik niet poedelnaakt, zoals U het zegt, in zee gelegen.

— De schoft, siste de schipper. Hij wilde U dus met geweld tot de zijne maken? vroeg hij.

— Precies, en daar was ik niet van gediend. Ik wist mijn hut uit te glippen door hem van me af te duwen en zonder dat ik wist wat ik eigenlijk deed, sprong ik over de railing in zee.

— En nu gaat U zeker een aanklacht tegen hem indienen? wilde de schipper weten.

— Precies, maar ik zal eerst mijn verloofde opbellen om hem te zeggen hoe dit tochtje me bekomen is.

— Uw verloofde? vroeg de schipper.

— Ja, zeker, mijn verloofde. Hij wist van deze tocht af en hij vond de persoon in kwestie ook een sympathieke vent, doch helaas is het anders uitgekomen. Ik zal mijn verloofde een aanklacht tegen hem in laten dienen. Mijn verloofde is Sir Neville Carlisle.

— Wat zegt U? Sir Neville Carlisle? De bekende Londense philanthroop?

— Precies, dat is hem. Hij bevindt zich op het ogenblik op zijn landgoed River Side Manor in Windsor en ik zou hem graag zo snel mogelijk op willen bellen.

— Wel miss, het spreekt vanzelf, dat wij U verder zullen helpen. Wij kunnen niet met het schip aan land gaan, doch we zitten niet ver uit de kust en een van de jongens kan U met een roeiboot naar land brengen.

Maar.... eh.... U hebt zeker geen dameskleren aan boord, wel?

Acht mannen schoten in de lach.

— Neen, antwoordde de schipper. Wij zijn niet zo zeer ingericht op het vervoeren van damespassagiers, miss. Maar, wij kunnen U droge kleren geven. Komt U maar met mij mee.

De schipper ging haar voor en bracht haar naar zijn hut, waar hij haar een handdoek en een droge broek en een hemd gaf, dat ze aan kon trekken. Hij verwijderde zich en toen hij een kwartier later terugkwam, zat Maryse aangekleed in een bonten overhemd en een zeemansbroek op een stoel in de hut.

— Zo, miss, dat staat U goed, zei de schipper lachend.

— Hè, ik voel me weer een stuk beter, zei Maryse. Zoudt U misschien een sigaret voor me hebben?

— Nou.... eh.... ik rook alleen maar een pijp. Maar komt U maar mee aan dek, de jongens roken altijd sigaretten.

Een van de matrozen rolde een piraatje voor haar en dankbaar zoog ze de rook naar binnen.

— Waar zitten we hier eigenlijk, schipper? vroeg het meisje.

— We kruisen hier voor de Theemsmonding, zei hij. U ziet hier vlak voor U de kust van het eiland Sheppey. De stad Sheernes ligt aan de Noordkust en ik zal U met een roeiboot daar aan land laten zetten. Er is vanuit Sheernes een verbinding met het vasteland.

— Is er in Sheernes telefoon? vroeg ze.

— Zeker, Miss. We zijn er wel een beetje achterlijk bij Londen vergeleken, maar telefoon hebben we toch al. Wilt U dan nu gaan?

— Graag, zei ze.

Ze bedankte de schipper hartelijk voor zijn spontane hulp, en beloofde de kleren af te geven aan zijn vrouw, die in Sheernes woonde. Vervolgens nam ze afscheid van de bemanning en volgde Kick Shelley naar de achtersteven, waar de sloep lag. Met behulp van een touw liet zij zich in het bootje zakken en Kick ving haar op.

Het touw werd losgegooid en toen greep Kick de riemen. Met krachtige slagen roeide hij het bootje door de branding en langzaam zakte het vissersvaartuig verder uit het oog. Op de voorsteven stond de bemanning met de schipper om haar een vaarwel te wuiven.

Een uurtje later botste het bootje tegen de kademuur van Sheernes op. Er stonden talrijke vissers en het behoeft geen betoog, dat deze aankomst in het kleine stadje heel wat opzien verwekte. Kick trok zich echter nergens iets van aan. Hij nam Maryse bij de hand en trok haar weg van de haven. Op haar grote sandalen, die minstens vijf maten te groot waren, dribbelde ze achter hem aan en in een zijstraat loodste hij haar een café binnen.

— Dit is het café van mijn vader, zei hij. Hier kunt U wat warmes drinken en opbellen.

— Maar ik heb helemaal geen geld bij me, zei Maryse.

— Oh, dat geeft niets, zei Kick. Ik zal wel tegen mijn vader vertellen, wat U is overkomen en dan kunt U eten en drinken wat U wilt. Bovendien heeft mijn zuster wel een jurkje of zoiets voor U. Ze is ongeveer net zo groot als U.

Mr. Shelley was een gemoedelijke man, die ernstig naar het verhaal van zijn zoon luisterde. Hij betuigde Maryse zijn deelneming en schonk haar terstond een kop hete koffie in.

— Zal ik het nummer van Uw verloofde aanvragen? vroeg hij.

— Graag, als U het doen wilt, zei ze. Het is Sir Neville Carlisle, River Side Manor, Windsor, telefoon No. 234.

— All right, miss, ik zal het maar dringend aanvragen, want het kan nog wel eens duren van hieruit.

Kick gaf haar een doosje cigarettten en keek belangstellend toe toen Maryse de hete koffie slurpte. Zijn vader hing in hemdsmouwen op het zink van de tapkast en gaf zijn zoon een knipoogje.

— Uw verloofde zal schrikken, wanneer hij hoort wat U overkomen is, Miss, meende Mr. Shelley. Wij kennen Sir Neville Carlisle hier goed. Hij heeft een school hier laten bouwen voor de kinderen der vissers en vaak geeft hij geld wanneer er een schip vergaan is. Hij denkt dan altijd aan de weduwen. We hebben hem nog nooit hier gezien, maar hij moet een goed mens zijn, miss.

— Sir Neville is een goed mens, zei Maryse. Hij doet ontzettend veel goed, doch wil er nooit voor bedankt worden.

Een half uur later rinkelde de telefoon. Windsor meldde zich. Maryse snelde naar de cel en enkele ogenblikken later hoorde ze de stem van James.

— U spreekt met het huis van Sir Neville Carlisle....

— Oh, James, je spreekt met miss Choisy.... is....

— U, miss? Maar we dachten? We hebben....

— Ja, dat weet ik, is Sir Neville thuis?

— Ja, miss, ik zal hem roepen, hij zit in de loods te denken hoe hij U terug kan vinden. Inspecteur Marlowe is ook al hier. Ik zal hem roepen, miss. Bent U in veiligheid, miss?

— Alles is in orde, James, haal Sir Neville maar even voor me aan de telefoon.

James legde de hoorn naast het toestel neer en verwijderde zich als een rukwind.

Maryse moest enkele minuten wachten doch toen hoorde ze de stem van de grote avonturier.

— Hallo, ben jij het, Maryse?

— Hallo, lieve jongen, antwoordde zij aangedaan, ik ben op het ogenblik in Sheernes op het eiland Sheppey. Ik werd aan boord van het jacht lastig gevallen en heb de kans gezien te ontvluchten door overboord te springen. Ik was echter poedelnaakt en toen werd ik vlak voor de kust door enkele vissers opgepikt, die me naar Sheernes hebben geroeid. Nu sta ik hier in de broek en het hemd van de schipper, zonder cent op zak en verlangend jou te zien.

— Maar wat is er dan precies gebeurd? wilde Templar weten. Wij hebben een dreigbrief van Dr. Cheng ontvangen.

— Ja, ja, ik was bij hem aan boord van zijn jacht. Maar het beviel me er niet al te best, vandaar dat ik over de railing ben getjoept.

— Maar waar ligt dat jacht in vredesnaam? Maryse, je moet me onmiddellijk alles precies vertellen, opdat wij maatregelen zullen kunnen treffen om te voorkomen, dat Dr. Cheng er van door gaat. Inspecteur Marlowe staat op het ogenblik naast me. Hij komt juist binnen.

— Welnu, John, het jacht ligt ongeveer ter hoogte van de Theemsmonding, ongeveer een mijl uit de kust. Het ligt daar voor anker, tenminste, dat deed het toen ik van boord ging. Doch ik veronderstel, dat er inmiddels alarm is geslagen en hij er van door gaat. Hij zal wel bang zijn, dat jij.... eh.... een aanklacht tegen hem indient.

— Een aanklacht? O, ja, ik begrijp je, je staat natuurlijk niet alleen en kunt niet vrijuit spreken. All right, honey, James, Marlowe en ik zullen onmiddellijk met de nieuwe Hurricane opstijgen en naar Sheppey vliegen. Ditmaal mag hij ons niet ontsnappen. Blijf jij maar op ons wachten. Waar zit je precies?

— In het café van Mr. Shelley in Portstreet. Kom je naar me toe?

— Binnen.... eh.... laten we zeggen.... een half uur ben ik bij je. De afstand van Windsor naar Sheppey is door de lucht gemeten misschien honderd-twintig kilometer, hetgeen bete-

kent, dat ik die afstand in vier minuten af kan leggen, maar ik heb nog niet proef gevlogen en ik wil de motoren dus niet meteen over de kop draaien. Blijf in ieder geval in het café op me wachten.

— Maar is er hier een vliegveld? Wacht, ik zal het eens vragen.

Ze wendde zich tot de waard en vroeg:

— Mr. Shelley, mijn verloofde komt met zijn eigen vliegtuig hierheen om me op te halen. Is er een vliegveld op Sheppey?

— Ja, zeker, miss. Er is een groot vliegveld van de marine-luchtvaartdienst.

— Oh, hallo, lieveling, Mr. Shelley zegt, dat er hier een groot vliegveld is van de Marineluchtvaartdienst. Daar kun je gemakkelijk landen. Je neemt inspecteur Marlowe zeker mee?

— Ja, hij kan mijn landing op het militaire vliegveld verklaren. All right, honey, tot straks dan.

De verbinding werd verbroken en Maryse keerde naar de tapkast terug.

— Wilt U zo goed zijn alle onkosten op te schrijven, Mr. Shelley? vroeg ze. Mijn verloofde kan binnen een half uur hier zijn. Hij zal U alles betalen.

— Oh, daar komt niets van in, miss... eh....

— Choisy, antwoordde Maryse. Maryse Choisy, ik ben Française van geboorte.

— Oh, dat verklaart Uw buitenlands accent, miss. Maar... eh.... neen, ik wil niets terug hebben, miss. U bent onze gast en ik zal blij zijn eindelijk eens iets terug te kunnen doen voor al het goede, dat Sir Neville hier op dit eiland heeft verricht.

— Sir Neville zal nooit willen, dat U kosten hebt moeten maken, Mr. Shelley. Indien U weigert betaling van hem aan te nemen, kunt U er alleen mee bereiken, dat hij hier een ziekenhuis of zoiets laat bouwen.

De beide Shelley's lachten hartelijk.

— Ik zou best iets voelen voor een glas echte Franse cognac, zei Maryse, nadat ze enige cigarettens gerookt had. Maar die heeft U niet, wel?

Mr. Shelley legde de vinger op de mond en zei „Ssst”.

— U moet het niet verder vertellen, maar ik heb toevallig vorige maand enkele flessen Martell-drie-sterren gekocht van een smokkelaar. Dat is het neusje van de zalm, hè?

— Martell? riep Maryse uit. Dat is mijn lievelingsmerk.

Mr. Shelley verdween en keerde even later met een fles originele Martell terug. Hij vulde een groot glas voor haar en nam er zelf ook een.

— Moet jij niet terug, Kick? vroeg hij daarna.

En Kick moest terug, al speet het hem wel. Hij nam hartelijk afscheid van de jonge Française, die hem uit erkentelijkheid een zoen op de wang gaf. Toen liep hij zwaaiend de deur uit en liet de beide anderen alleen.

Tegelijkertijd klonk zwaar motorgeronk boven hun hoofden. Maryse rende naar buiten en zag hoe de Hurricane in duizelingwekkende vaart over de haven scheerde en achter de heuvels van het eiland verdween om neer te strijken op het vliegveld van de marineluchtvaartdienst.

— Was dat hem, miss? vroeg Mr. Shelley.

— Ja, sir, dat was hem. Binnen een kwartiertje zullen ze wel hier zijn.

—o—

HOOFDSTUK IV.

Waarin het bloed van Dr. Cheng, tot karnemelk dreigt te worden en Templar geen gelegenheid krijgt afscheid te nemen zonder een glas Martell, te hebben gedronken.

Dr. Cheng zat voor zijn instrumenten en zocht met zijn speciaal geconstrueerd radarscherm de zee tussen het jacht en de kust af. Doch over de gehele lengte was geen spoor van Maryse Choisy te bespeuren. Wel lagen er enkele vissersboten voor de monding van de Theems en ter hoogte van het eiland Sheppey, doch van de voortvluchtige was niets te zien.

Met een woedend gebaar schakelde Dr. Cheng het instrument uit. En toch zou hij zich niet laten verslaan. Er waren nog andere mogelijkheden om te ontkomen aan de hinderlijke activiteit en de bemoeizucht van zijn aartsvijand, Sir Neville Carlisle.

Snel klauterde hij de trap op naar het dek en begaf zich naar de brug, waar een Chinese kapitein door een kijker de zee af stond te zoeken.

— Zie je iets? vroeg Dr. Cheng.

— Neen, heer, antwoordde de kapitein beleefd.

— Geef dan bevel onmiddellijk de motoren aan te zetten en vaar buiten de territoriale zône van Engeland. Blijf ongeveer vijf mijl uit de kust liggen, maar zorg er voor buiten de zône te komen. En zo snel mogelijk. Er dreigt gevaar.

Met een ruk draaide Dr. Cheng zich om en daalde de trap af naar het dek. Hij hoorde de bel van de machinekamer reeds overgaan en kort daarop sloegen de krachtige motoren van het zeewaardige jacht aan.

Dr. Cheng was in een ongenietbare stemming. Hij vloekte binnensmonds en schold iedere Brit de huid vol.

Voor de hut van zijn dochter bleef hij staan. Even scheen hij te twijfelen, toen legde hij zijn hand op de kruk en ging naar binnen. De hut was leeg. Snel bedacht de geleerde zich. Het zou toch niet in haar hoofd opgekomen zijn om hem ongehoorzaam te worden? Dat was onmogelijk, het was uitgesloten.

Hij verliet de hut en ging aan dek. Er stonden enkele matrozen een sigaret te roken.

— Heeft iemand mijn dochter gezien? vroeg hij hen.

De mannen bogen en schudden het hoofd. Dr. Cheng stevende verder. Hij doorzocht alle hutten, het ruim, de machinekamer, het laboratorium, doch nergens was een spoor van Kuantcheh te bespeuren.

Moest hij hier dan uit opmaken, dat Kuantcheh hem ontrouw was geworden en de vlucht had genomen om bevrijd te worden van de kastijdingen van haar vader?

Hij had er altijd rekening mee dienen te houden, dat Kuantcheh's moeder een blanke was geweest, die hij — Dr. Cheng — in een vlaag van onbezonnenheid gehuwd had. Er stroomde blank bloed door haar aderen en zij zou nooit de gedachtengang van haar vader geheel hebben kunnen volgen.

Het jacht had inmiddels de steven gewend en voer met grote snelheid de open zee tegemoet. De kust zakte steeds verder weg en weldra was er niet veel meer dan een oneffen streep zichtbaar.

Dr. Cheng stond op de brug en was in gedachten verzonken. Totdat hij plotseling in zijn overpeinzingen opgeschrikt werd door het geluid van naderbijkomend motorgeronk, dat vanuit de lucht zijn oor bereikte.

Hij keek omhoog en zag hoog boven hem in de lucht een slank vliegtuig, dat in duizelingwekkende vaart in glijvlucht omlaag schoot. Een ogenblik was het alsof zijn hart stilstond. Hij wist, dat Sir Neville Carlisle over een eigen vliegtuig beschikte en dat dit toestel een onmetelijke snelheid kon ontwikkelen. Doch hoe had Maryse hem zo snel kunnen verwittigen?

Het toestel — het was inderdaad de Hurricane — kwam snel naderbij en schoot rakelings over de mast van het vaartuig. Dr. Cheng had zelfs geen gelegenheid gehad om te zien wie er in de cockpit was gezeten. De snelheid van het toestel was te groot geweest en even had hij gevreesd, dat de machine zich boven op het jacht zou laten storten.

Toen Dr. Cheng weer opkeek, was het vliegtuig al weer vlak bij de kust. De Chinees nam een kijker en richtte deze op de machine. Hij zag, dat de Hurricane keerde en terugvloog. De snelheid was nu aanzienlijk kleiner en laag vloog de machine over de glinsterende golven in de richting van het jacht.

John Templar's handen lagen op de stuurknuppel en James zat naast hem om tegelijkertijd de instrumenten en meters te controleren, daar hij van deze bijzondere gelegenheid tegelijk een proefvlucht wilde maken. Inspecteur Marlowe stond in de deuropening van de cabine en hield zich vast aan de beide nikkelen grepen, die aan weerszijden van de deur zaten. Hij had

met ontsteltenis de razende snelheid van de machine vastgesteld, zonder dat er sprake was van een grotere trilling dan bij andere toestellen. Hij had de snelheidsmeter tot veertien honderd kilometer zien stijgen....

Thans liep de naald terug tot vier honderd en in een gematigd tempo scheerde de machine over de golven in de richting van het jacht.

Het geronk van de straalmotoren was in de cockpit nauwelijks hoorbaar, zodat men ongestoord een gesprek kon voeren.

— Wat bent U van plan, sir? vroeg Marlowe.

Templar werd uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door het geluid van Marlowe's stem. Hij keek op en haalde diep adem. Hij was tevreden over de werking van de motoren. De nieuwe Hurricane was een succes.

— Eh... wel, zegt U het maar, inspecteur, antwoordde de avonturier. U bent de man der wet en U hebt het voor het zeggen.

— Ze varen naar open zee, constateerde Marlowe. Ze zullen trachten buiten de territoriale zône te komen. Daar kunnen we officieel niets doen, Sir Neville.

— Ik heb er glad maling aan, inspecteur, gaf Templar hem te kennen. Ditmaal zal Dr. Cheng ons niet de baas wezen. Hij gaat er aan zo zeker als twee maal twee vier is.

Plotseling stootte James zijn meester aan. Hij wees door het venster naar buiten.

— Wat is er? vroeg Templar.

— Daar zwemt iemand, antwoordde James. Laten we even terugkeren.

Templar drukte de stuurknuppel iets tegen zijn buik aan en onmiddellijk verhief de neus van het toestel zich ter hemel. Hij steeg enkele honderden meters, gooide de machine toen op zijn kant en draaide in een korte boog terug. In dalende lijn, terwijl hij het gas afsloot, zakte Templar af naar de golven. De snelheid bedroeg nu niet meer dan twee honderd kilometer.

James zat door een kijker het wateroppervlak af te turen.

— Ja, sir, daar zie ik hem weer. Hij zwemt in de richting van de kust. Ik zou er mijn hoofd onder durven verwedden, dat het iemand van het jacht is.

— Neem jij de stuurknuppel even over, James, en laat mij eens zien.

James nam de knuppel ter hand en gaf zijn meester de kijker. Templar tuurde enkele ogenblikken aandachtig door het glas en toen zei hij:

— Dat is geen man, James, het is een vrouw. Ik zie duidelijk

haar lange zwarte haren op de golven drijven. Kom, gooi de drijvers uit, ik ga dalen.

Templar nam de stuurknuppel weer over en James drukte een grote handle naar voren. Even klonk er een zacht gezoem onder hem, toen was het weer stil. Templar duwde nu de stuurknuppel langzaam naar voren, terwijl hij de machine tegelijkertijd liet keren. Enkele ogenblikken later klotsten de drijvers op de golven van de Noordzee.

— We moeten ongeveer nog honderd meter terug, sir, stelde James vast.

— Laat maar, James, die kan ze wel zwemmen. Kom, we gaan naar buiten om haar op te pikken.

Templar was al door de cabine heen gelopen en had de deur opengerukt. Snel als een aap sprong hij op de drijver en tuurde met zijn hand boven de ogen om deze te beschermen tegen het scherpe zonlicht de zee af.

De vrouw kwam in de richting van het vliegtuig gezwommen en was nog op ongeveer vijftig meter van de machine verwijderd.

— Kunt U het halen? riep Templar.

Even duurde het, toen riep de vrouw:

— Ja....

James was nu ook op de drijver gesprongen en had zekerheidshalve een reddingsboei meegenomen. Inspecteur Marlowe stond in de deuropening van de cabine.

— Verduiveld, riep Templar plotseling uit, zie je niet wie dit is, James?

— Het gezicht komt me wel bekend voor, sir, maar ik kan haar nog niet goed thuisbrengen.

— Het is Kuantcheh, de dochter van Dr. Cheng.

Toen grepen haar handen de punt van de drijver. Templar kroop naar voren en greep ze. Voorzichtig trok hij haar door het water naar achteren en tezamen met James hees hij haar op de drijver. Ze was slechts gekleed in een klein zijden broekje en een plastron, die slechts weinig van haar mooi gevormde lichaam bedekten.

Het was haar aan te zien, dat ze buiten adem was en voorlopig geen vragen zou kunnen beantwoorden.

James nam haar in zijn armen en liep over de drijver naar de cabinedeur. John Templar klom naar binnen en nam het meisje van hem over. In zijn gespierde armen droeg hij haar naar zijn eigen slaaphut en legde haar voorzichtig op bed. Zij hijgde naar adem en kon geen woord uitbrengen. Templar schonk een glas cognac in en hield dit tegen haar lippen, doch ze weerde het af.

— Neen, dank U, zei ze zwakjes. Dat.... lust ik niet.

Na ongeveer vijf minuten gelegen te hebben keerden haar krachten terug. Ze opende de mond en zei:

— Ik ben gevluht.... ik kon het niet meer langer bij mijn vader uithouden.... hij is volkomen krankzinnig geworden....

Ze rolde zich op haar buik en wees met haar vinger op een brede rode striem. Toen ging ze weer op haar rug liggen en schoof haar kleine broekje iets naar omlaag.

Over haar buik liep eenzelfde striem, rood en brandend, die enkele millimeters in het tere vlees was gedrongen.

— Dat heeft mijn vader vanmorgen gedaan, zuchtte ze, omdat Uw.... omdat Miss Choisy gevluht was.... ik kon er niets aan doen.... maar ik ben blij voor haar. Ze was nooit levend van het jacht afgekomen. Mij wachtte ook de dood. Mijn vader is zijn geheugen kwijt.... hij is krankzinnig.

Templar was op de rand van het bed gaan zitten en hield de hand van het meisje vast.

— Wat was je vader van plan, Kuantchek? vroeg hij vriendelijk.

— Engeland wilde hij vernietigen.... de hele wereld zal hij vernietigen.... hij haat het mensdom en ik houd van het leven, maar ik heb nooit de kans gehad om te leven. Oh, stuur me niet weg, laat me hier blijven....

Hij beloofde het haar. Toen gaf hij haar een slaapmiddel en sloot de hut. In de stuurhut zei hij:

— Inspecteur, wat doen we?

— Opstijgen en Dr. Cheng sommeren te stoppen en zich over te geven.

— Okay....

De motoren sloegen aan, de machine schoot vooruit en even later verhief hij de neus omhoog.

In de verte zag men het jacht al weer. Het lag minstens zeven mijlen uit de kust.

— Dalen, Sir Neville, adviseerde Marlowe. We zullen vlak bij hen dalen en hem sommeren te stoppen of anders....

Doch hoe er ook gesommeerd werd, het jacht van Dr. Cheng stopte niet. Marlowe werd woedend.

— Sir Neville, kan ik mij via de radio in verbinding stellen met de marine-basis in Sheernes?

— Welzeker, wacht U maar, ik zal hem voor U oproepen.

Vijf minuten later sprak inspecteur Marlowe met de commandant van de marinebasis te Sheernes. Marlowe legde hem de zaak uiteen, noemde de naam van Dr. Cheng en verzocht om onmiddellijke assistentie.

De commandant zegde assistentie toe.

Terwijl de Hurricane opsteeg zag men in de verte — ongeveer een uur later — drie kleine snelboten van de Britse marine aankomen. De vaartuigen werden geëscorteerd door twee jagers, die regelmatig om de drie vaartuigen heen vlogen.

— Zullen we contact opnemen met de commandant van het eskader? vroeg Templar.

— All right, sir.

Templar riep de commandant radiografisch op.

Het antwoord bleef niet uit.

— Hoe luiden Uw instructies? vroeg Templar.

— U assistentie te verlenen, sir, luidde het antwoord.

— All right, zei Templar, sommeert U dan het jacht te stoppen of anders schiet U het in de grond. Dr. Cheng is een uiterst gevaarlijk individu en indien U niet krachtig optreedt hebt U kans, dat hij U het zwijgen oplegt.

— All right, sir.

De snelboten kwamen in stuimende vaart naderbij. De Hurricane vloog in een gematigd tempo om het jacht heen en zag hoe men op de brug door een kijker naar de naderende snelboten stond te turen.

Door de radio hoorde Templar, hoe de commandant van het eskader het jacht sommeerde te stoppen. Doch het jacht voer door.

Toen trad de commandant krachtdadig op. Hij gaf enkele bevelen in code en drie minuten later daverden drie kanonsschoten over het water.

Het jacht werd op drie verschillende plaatsen getroffen, kapseide en verdween binnen een halve minuut in de diepte.

— Thank you, zei Tempar door de radio.

Hij gooide de stuurknuppel naar rechts en liet de machine keren.

Vijf minuten later daalde hij op het vliegveld van de marine-luchtvaartdienst te Sheernes.

Marlowe en James bleven achter bij het toestel om op Kuantcheh te passen en Templar kreeg een wagen van de marine ter beschikking om naar Portstreet te rijden teneinde Maryse op te halen.

Het weerzien was ontroerend en verheugend. Mr. Shelley stond er op, dat ook Templar een glas van zijn uitstekende Martell zou drinken en toen verliet het tweetal de kroeg om naar het vliegveld terug te keren.

Een half uur later daalde de Hurricane achter het landhuis van de avonturier. Dr. Cheng was verslagen....

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag :

- Nr. 16 – De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar”
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 – Het verdwenen lijk
- Nr. 49 – De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 – Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 – Perzisch avontuur
- Nr. 52 – De ramp van de „Indor”
- Nr. 53 – Het Schatteneiland
- Nr. 54 – De Slangenkuil
- Nr. 55 – Het grote debacle
- Nr. 56 – De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 – De Gangsterbende van Dutchy
- Nr. 58 – De Verdwijning van Maryse

In voorbereiding :

- Nr. 59 – De brutale Juwelenroof

Oplossing Detective-Puzzle in No. 53

DE VERDACHTE BRAND

Inspecteur Hawkins vertelde John Bullow, dat het kantoor als het ware met petroleum was overstroomd, doch niet, dat de brand om half negen uitbrak. En toch zei John Bullow: „U wilt toch niet insinueren, dat ik tussen half zes en half negen met een stel petroleumblikken naar binnen ben gegaan om er brand te stichten?“

Uit de vele goede inzendingen bleek dat de eerste puzzle niet al te moeilijk was. Wij hebben dan ook de prijswinnaar na loting moeten aanwijzen.

De gelukkige winnaar van een boek is:

De Heer W. VERSTEEG,
Hoofdstraat 20, 's-Gravenmoer (N.B.)

In 't volgend nr. zullen wij wederom een detective-puzzle opnemen en de oplossing hiervan een beetje gecompliceerder maken, waarop U Uw speurderstalent kunt botvieren.

UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, Den Haag - Tel. 114096 - Giro 532216